

POSTÁS DOLGOZÓ

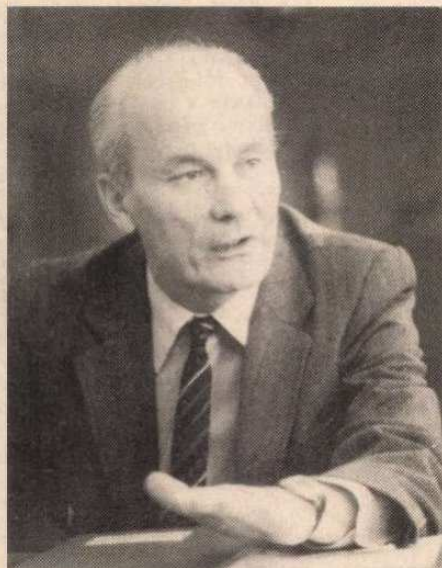
XXVIII. ÉVFOLYAM

7. SZÁM

1983. JÚLIUS

ÁRA: 1,50 FORINT

A POSTÁSOK SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA

Levelét kaptak a postások mindenütt az országban: az igazgatóságok vezetői, ügyintézői éppúgy, mint a műszaki üzemek, postahivatalok, fiókposták dolgozói. Feladója a posta elnöke. Üdvözlétét küldte hatvanötezer munkatársának abból az alkalomból, hogy július elsejétől önállóvá vált a Magyar Posta. Arról, hogy ez az önállóság mit jelent a társadalomnak, a népgazdaságnak, a postának és dolgozóinak, a Népszabadság munkatársának nyilatkozott. Ezúttal mind az említett levelet, mind az interjút megismételjük, útravalóként átadva olvasóinknak: használják jó szívvvel önállóságunk útján haladva.

Az önálló postáról

Beszélgetés Tóth Illéssel, a Magyar Posta elnökével

Köztudomású — lapunk is hírt adta —, hogy az Elnöki Tanács határozata alapján a Magyar Posta 1983. július elsejétől kiválik a Közlékedés- és Postaügyi Minisztériumból, és a Minisztertanács közvetlen felügyelete alá tartozó, országos hatáskörű szervként dolgozik. A postánál végrehajtandó szervezeti változás előzményeiről, okairól beszélgettünk Tóth Illéssel, aki július elsejétől államtitkári rangú elnökként vezeti a Magyar Postát.

Nincs séma a korszerűsítésre

— Mi indokolja az önállóságot? Manapság a szervezeti-döntési rendszer korszerűsítése — az államigazgatás csúcsain — inkább összedvonásnak lehetünk tanúi, míg itt az ellenkezője van szó.

— A hírközlés az utóbbi években világméretben fejlődött. Jelentősége napról napra nagyobb. Egyidejűleg a Magyar Posta hazai feladatai is sokasodtak, nemzetközi kapcsolatai bővültek. Még inkább várható ez a következő években. Sok a pótolnivalónk. A hatalmas feladatok tehát együtt tették indokoltá a hírközlés hazai irányításának továbbfejlesztését, önállóságának megteremtését. A postát érintő intézkedések szerves részét képezik annak az ismert és hosszabb ideje tartó korszerűsítési folyamatnak, amely a központi gazdasági irányítás szervezeteiben végbemegegy. A korszerűsítés azonban nem sémára történik, hiszen a megvalósítás módszerei között éppúgy megtalálható az ösztönözés, mint a nagyobb szervezetű egységek szétválasztása, s nemkülönben az is, hogy minisztérium főhatósággá alakul át. Alapvetően két tendencia figyelhető meg: az ösztönözés általánosan az államigazgatásban tapasztalható, míg a szétválás többnyire a vállalati szférában. A posta az államigazgatásba is, a vállalatiába is beletartozik. Az irányítási rendszer korszerűsítésének célja a hatékonyabb működés feltételeinek megteremtése. Ezt a posta esetében az önállóság hozhatja meg.

— Vagyis hátráltatta a posta munkáját, hogy egy tárca főosztályaként működött?

— A Közlékedés- és Postaügyi Minisztérium illetékes főosztályai sokat dolgoztak a postáért. Ezért köszönet. Az eddigi gyakorlatról mégis azt kell mondanom, hogy már nem volt elég rugalmas, nem volt elég hatékony, nem igazodott a népgazdaság mostani fejlődéséhez. A minisztérium tulajdonképpen elvi tevékenységet folytatott, ami viszont megduplázta a feladatokat, az oda-vissza csatolásokat, lassította, késleltette a munkát, esetenként határidőgondokat okozott. Az eddigi munkamegosztás szerint a posta nem tarthatott fenn közvetlen kapcsolatokat a funkcionális szervekkel, a tárgyalásokon a minisztérium funkcionális főosztályai képviselték a postát. Csakhogy ezeknek a főosztályoknak nem voltak birtokában azok a részletes információk, adatok, amelyekkel a posta dolgozik. Egyébként együttműködésünk folyamán a minisztérium sohasem akarta átvenni a posta szakmai irányítását. Egyetlen olyan főosztályt, osztályt, csoportot, egyetlen előadót sem találunk a KPM-ben, amelynek vagy akinek az lett volna a feladata, hogy telefonosakért legyen, vagy ismerje a sajtóterjesztés technológiáját, netán a rádió- és televízióadások jobb továbbításához segítsen hozzá. Viszont hét olyan főosztály volt a minisztériumban, amelynek párhuzamos mása a postán is megvan. Tervfőosztály itt és ott, pénzügyi itt és

ott, nemzetközi szintén, igazgatási szintén, és így tovább, mind a hét. Ez a párhuzamosság egyformán okozta elvi és gyakorlati gondokat. A Magyar Postának kiépített szervezete, belső szabályozó rendszere van, amely teljesen önálló. Ügyrendje nem illeszkedik — mert hiszen semmi sem kívánta, hogy illeszkedjék — a KPM-hez. A postának külön információ rendszere van, amelynek úgy-ahogy megvan a számítógépesítés. Külön tervfejezete van a népgazdaságban, külön statisztikai rendszere, amely nem keverhető össze semmivel.

Az európai gyakorlatot is követve

— Mindez úgy hangzik, mintha indokolatlannal tartozt volna a posta a KPM-hez. Vagy másképp kell értelmezni a szavakat?

— Európában mindössze három országban nem önálló a posta. Hazánkban is több változatot kipróbáltak már, így valamikor a Kereskedelemügyi Minisztériumhoz tartozott, 1952. február 1-től másfél évig önálló minisztériumként működött, s utána került a KPM-hez. A postának azonban világközéleti helye sincs természetesen, egyik ágazathoz sem kapcsolható szervesen. Azok az alágazatok csatlakoztak össze, amelyek kiegészítik egymást, feladatokat képesek egymástól átvállalni, szolgáltatásuk rokon. Ha humorosan hangzik is, él nélkül mondom, hogy a tonnakilométert a beszédperccel sohasem tudtuk összehozni, egymással helyettesíteni. Mást sem tapasztaltunk mást. Így — némi kompromisszummal — a postát mesterségesen bárhová is lehetne illeszteni. De most nem az a cél, hanem az, hogy feladatainak megfelelő helyet kapjon a népgazdaságban.

— Ha az önállóság népgazdasági, postai érdeke éppúgy fűződik, miként az ügyfél, vajon miért csak mostantól lesz önálló a posta?

— Erre nincs más válasz, mint az, hogy a népgazdaságban belül az irányító munka korszerűsítése most érte el a KPM-et is. Ahogy korábban az Ipari Minisztérium vagy a művelődési tárca is megkereste a maga számára előnyösebb, hasznosabb irányítási-szervezeti rendszert, ugyanúgy a KPM is hozzáfogott ennek alakításához. E munka keretén belül került ismét napirendre a posta önállósága. A döntést jó időpontban hozták. A hatodik ötéves tervidőszak közepén vagyunk. Megindul a hetedik ötéves terv előkészítése, amit önálló szervezetben a posta vezetése önálló hatáskörrel tud megkezdni, és a továbbiakban — remélhetőleg jól — megoldani.

Következik:

a „házon belüli” folytatás

— Miért nem lett — ahogyan három évtizede volt — önálló minisztérium?

— Ezt sok postás is megkérdezte már. Azt hiszem, hogy ez a forma teljesen megfelel. Mert mi lett volna, ha minisztériumként önállósodik a posta? Akkor a KPM minden főosztályát abban is létre kellett volna hozni. A mostani formában viszont erre nem volt szükség, a posta szakosztályai kettős feladatot látnak el: államigazgatásait, egyúttal vállalatirányításait. Mindenképpen olcsóbb megoldás tehát az önállóságnak az így kialakított formája.

— A posta szakosztályai tehát kettős feladatot látnak el: hatóságit és vállalat? Úgy kell ezt értelmezni, hogy a vállalat hoz vala-

milyen döntést, amit aztán majd önmaga elbírá? Lehet, hogy gazdaságos, és a szervezeti forma, de nehezen hihető, hogy a vállalat önmaga ellenében — hatóságként — a gazdaságunk adjon igazat. Mi erről a véleménye?

— Hogy elkerüljük ezt a képtelenséget, megalakul az elnöki hivatal, amely hatósági ügyekben mérlegel, és dönt. Ez sem végleges megoldás persze. A posta önállósulását kimondó minisztertanácsi határozatban az is benne van, hogy két év múlva a tapasztalatok alapján tegyünk javaslatokat a korszerűsítés folytatására. A KPM-ben megtörtént az irányítás és a szervezet korszerűsítése, amelynek részeként önálló lett a posta. De a postánál most csak a felső irányítást korszerűsítik, a továbbiakban azonban a belső irányítással is meg kell ezt tenni.

— Lezárult az önállósá váls első szakasza. Sikert-e hozza kialakítani a feltételeket?

— Ez nem volt nehéz. A postának eddig is a KPM-től teljesen független eszközállománya volt. Az állami oktatásnak belső elkülönült példaként a közép- és felsőfokú szakmai képzése, amit pedig az állami oktatás nem old meg, azt a posta eddig is saját oktatási rendszerén belül végezte. A Magyar Postának eddig is megvoltak a munkakájához a különféle szellemi háttértervezményei, gondoljunk csak a Postai Tervező Intézetre, a Posta Kutató Intézetre, a Posta Számítástechnikai Szervező Intézetre. Bizonys mértékig megvannak a szükséges speciális szervezeti is: a központi javítóüzem, a központi magassépítési részleg, a járműpark. Magyarán tehát az önállósá váls tárgyi feltételei adva vannak.

— Eddig elvesztett munkát, az átszervezés előkészítését kevesen végezték. A második szakasz július elsején kezdődik. Mit várhat az ügyfél a gyakorlati megvalósítástól, amely nem kevesek feladata, hanem valamennyi postásé?

— Mostantól valóban már nem néhány postás munkájára lesz szükség, hanem mind a hatvanötezerre. Felteszik nekünk majd azt az alapvető kérdést: jobb lett-e az önálló posta szolgáltatása, mint a régié? Nekünk erre jó munkával kell válaszolnunk, amire viszont készülünk kell. De máris két helytelen magatartásnak vagyunk tanúi. Az egyik túlbecsüli a változásokat, és valóságos népnépület akar a postán belül, a másik ennek pontosan a fordítottját, legyintget, és azt mondja: na, és mi ennek az értelme? Kapunk több pénzt? Nagyobb lesz a bérem? Mi az én előnyöm? Nem volt jó úgy, ahogy volt? Kell a több felelősség? El kell mondanunk valójában, hogy a mostani tervidőszakban nem várható több pénz. A VI. ötéves terv számjai véglegesek. A postának az a dolga, hogy megvédje a számait, amelyek igencsak ki vannak téve a népgazdaság hatásainak. Az a dolga a postának, hogy képes legyen eleget tenni azoknak a feladatoknak, amelyek a VI. ötéves terv a számára rögzített. Ezen sem lehet kétség. Tudom, hogy amikor 350 ezer ember vár telefonra, a mi öt évre szóló 170 ezres bekapcsolási tervünk a közvélemény számára nem lehet megnyugtató. De tudomásul kell venni, hogy felhalmozódott tizenöt év lemaradása a rekonstrukción is. A hálózatot rendbe kell tenni ahhoz, hogy telefonálni lehessen. Ez az elkerülhetetlen munka pedig lassítja az új telefonkészülékek bekapcsolásának ütemét. Szabályozó rendszerünk nem változik az önállósággal, miként bérlethezések sem.

Kedves Szaktársnők, Szaktársak, Munkatársaim!

Ismeretes már a Minisztertanács határozata: a Magyar Posta 1983. július 1-től a Minisztertanács közvetlen felügyelete alá tartozó, országos hatáskörű szervként dolgozik tovább, államtitkári vezetéssel — elismerve ezzel szolgáltatásaink fontosságát, társadalmi szerepét. Jelentős változás ez a Magyar Posta életében.

Bár önállóságot a jelentő rogtón nem teszi kezezőbbé, a jövőt azonban jónak ígéri: mert a posta szervezeti rangja növekszik a népgazdaságban, mert helyzetéről, munkájáról, a postások életéről közvetlen tájékoztatást adhat a párt- és az állami vezetőknek, és mert ez elve lehet egy fejlettebb, korszerűbb postához, amelyet várunk mi is, a közönség is.

Akik igénybe veszik szolgáltatásainkat, rogtón azt kérdetik — és ez természetes —, jobban dolgozik-e az önálló posta, pontosabb, gyorsabb, megbízhatóbb-e, mint a régi?

Erre válaszolnunk kell. Erre csak együtt tudunk felele-

tet adni és csak egyet válaszolhatunk: igen. Rajtunk — vezetőikön, beosztottakon — a sokat próbált, minden apró településen ott levő posta dolgozóin múlik, hogy az önállósággal élni tudjunk és ezáltal öregbítsük hírnevünket szerzte a hazában.

Kérem munkatársaimat, ha egy kicsit büszkéek az új helyzetünkre, ha egy kicsit tudnak ennek örülni, fejezzék ki jobb munkával. Most különösen elmondható: a posta jó munkája a postások jó munkáján múlik.

A Magyar Postának sok követendő hagyománya van: a felelősség, a szakmaszeretet, a hivatástudat, és nagyon sok postás dolgozott ezért. A mi felelősségünk: a jelen munkája és a jövő megalapozása. Bizva a magunk erejében, akaratában, tegyük mindenek előtt nyilvánvalóvá: a Magyar Posta minden állampolgár megbízható szolgálatója.

Kedves Szaktársak!

Fogjunk össze, bizonyítsuk be együtt: jobb lesz az önálló Magyar Posta.

Erre kéri munkatársait, tisztelettel:
TÓTH ILLES
ÁLLAMTITKÁR,
a Magyar Posta elnöke

— És mit hoz a jövő?

— A posta alapvetően két fontos ígérettel számolhat. Az egyiket az 1979 decemberi minisztertanácsi határozat rögzíti, a másikat az 1982-es állami tervbizottsági ülés. Ezek a posta és azon belül a telefonhálózat jövőjét rajzolják meg. A vezetés úgy ítéli meg, hogy a népgazdaság összes gondja mellett sem lehet tovább halogatni a hazai telefonhálózat és -ellátás fejlesztését. Az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottság felmerése alapján nyugodtan állíthatom, hogy a népgazdaság évente több milliárd forinttól esik el a túrhelytelen telefonhelyzet miatt. Képletesen szólva: foltogatjuk a népgazdaságot. A VII. ötéves tervnek még csak a körvonalai kezdenek kialakulni a mostani előtárgyalásokon. Ezek a posta, mindenekelőtt a telefonhálózat fejlesztése úgy került szóba, mint ami elodáztatatlan. Mi tehát azt várjuk — és nem alaptalanul —, hogy a következő tervidőszakban megkezdődik a Magyar Posta ugrásszerű fejlődése, felgyorsul a telefonhálózat fejlesztése.

A postások jó munkája

a posta jó munkája

— Addig is mitől remélheti az ügyfél, hogy jobb lesz a postai szolgáltatás?

— Nem kérünk sokat a postásoktól. Egyetlen dolgot kérünk, hogy végezzék jobban a munkájukat, ne tegyék fekete keretben borítékba a nagymama születésnapjára küldött díszításviratot, és ugye, ez nem lehetetlen dolog. Azt kérjük, hogy válaszoljon udvariasan a 03 dolgozója, hiszen ezért vettük fel, ezért a fizetését. Csak a postások jó munkája teremtheti meg a posta jó munkáját. Jó, most biztos, hogy nem tudunk több bért fizetni. De ha a posta fejlődése felgyorsul, és ezzel együtt megteremtődnek azok a technikai feltételek, amelyek lehetővé teszik a jobb, magasabb színvonalú szolgáltatást, megszabadulhat a közvélemény olykor indokolt, néha kevésbé jogos elmarasztalásától. Túl leszünk azokon, hogy a postát elmarasztalják, mert nem tud telefonot adni, miközben a postás tudja, hogy ez tényleg nem az ő hibája, mulasztása. Olyan technikai bázis alakulhat ki, amely néhány éven belül lehetővé teszi, hogy jobb lesz a postánál dolgozni. Javulnak a munkák, a szociális feltételek. Persze az önállóság nem szabad, önmagában attól még nem lesz jobb a posta. De ha az önállóságot egyelőre még csak most tanuljuk is, ez a türelmi idő nem vonatkozik a szolgáltatásokra. Ezt csináljuk évtizedek óta, nem kérhetünk a közvéleménytől semmiféle türelmet. A posta munkája szerteágazó, fontos. Tavaly háromnegyed milliárd levelet, 11 millió csomagot kézbesítettünk, 1,3 milliárd hírlapot terjesztettünk, lebonyolítottuk az ország készpénzforgalmának 95 százalékát, s a joggal kritizált telefonhálózaton annyi beszélgetés zajlott le, hogy 52 órányi jut minden lakosra. Nem kevésbé imponáló az azok a számok sem, amelyek a rádió- és televízióműsor-szórás teljesítményét rögzítik. A postai munkában nincs visszacsúszás, olyan terület ez, amely évről évre túlszárnyalja önmaga korábbi teljesítményeit. Kénytelen rá, az igények nőnek. És nemcsak a mennyiségi, hanem a minőségi is. Bizunk benne, hogy a 65 ezer postással karöltve ennek a követelménynek is eleget tesz az önálló Magyar Posta.

— A közvélemény nagy várakozással tekint a meghirdetett változásokra. Joggal teszi, hiszen a Magyar Postának sok követendő hagyománya van: a hivatástudat, a szakmaszeretet, amelynek révén gyorsan pontosságar, megbízhatóságáról, gyorsaságáról volt híres. A mostani postások dolga olyanná tenni a Magyar Postát, amely valamennyi polgár és intézmény megbízható szolgálatója. Ehhez ad biztatást, keretet az önállóság.

Fejér Gyula

Javuló munkakörülmények — biztonságosabb munka

Az e hónap első napjától önállóvá lett posta a szolgáltatások színvonalának emelésével is növelni kívánja szakmai presztízsét. Ennek természetesen elengedhetetlen feltétele a postás dolgozók jó munkája, illetve a számukra megteremtett jó és biztonságos munkakörülmények.

Az utóbbi két esztendőben e téren elért eredményekről június 30-án számolt be a Postások Szakszervezete elnökségének a vezérigazgató-ság. Elsősorban azt leszögezve, hogy a VI. ötéves terv eddig eltelt időszakában tovább folytatódtott a korszerűtlen munkahelyek felszámolása, a tervszerű, módszeres munkavédelem.

Hatásos intézkedések

Amint arról a posta vezetői az országos munkavédelmi bizottságnak is beszámoltak 1981. december 4-én, azonnal intézkedtek többek között a statikailag alkalmatlannak minősített hivatalok felszámolására. Ugyancsak hathatós intézkedéseket fogantatosítottak a somogyi szmt. eddig eltelt időszakában megszüntetése végett; az ezzel kapcsolatos teendőket a Pécsi Postaigazgatóság határidőre, folyamatosan elvégezte.

Annak ösztönzésére, hogy a munkahelyi vezetők folytonosan figyelmeztetők legyenek, javítsák a munkavédelmet, gazdasági tevékenységük értékelésében ez a tény is szerepet játszik. A beszámolási időszakban így 283 vezető jutalmaztak azért, mert ennek a feladatának szintén jól megfelelt, fegyelmi büntetést kapott viszont elmulasztásért 57 vezető. Csökkentették a nyereségjutalmát a Távbeszélő Igazgatóság fejlesztési igazgató-helyettesére is azért, mivel a téli üzemelésre nem kellett készítenie fel az irányítást alá tartozó munkahelyeket.

A posta általános munkavédelmi helyzetét az alábbi adatok közlik:

A kivizsgálást igénylő üzemi balesetek száma az 1980-

hoz viszonyított 4,7 százalékos átlagos állományi létszám növelése mellett 6,1 százalékkal csökkent; a kiesett munkanapok a teljes és a részmunka-időben foglalkoztatott munkaközpontjának 1980-ban 0,126, 1981-ben 0,133, 1982-ben 0,123 százalékát tették ki.

Csökkentés jellemzi az üzemi balesetek valamennyi mutatójának alakulását, ami a szakmai és a szakszervezeti szervek tervszerű együttműködésének és a sokféle (műszaki, szervezési, szabályozási, ellenőrzési, nevelési stb.) intézkedés együttes alkalmazásának köszönhető. Elemelve az üzemi baleseteket, kiderült, hogy — a csökkenés ellenére — a legtöbb továbbra is a kézbesítés, az anyagmozgatás, a hálózatépítés és karbantartás, valamint telephelyen belül, elsősorban a gyalogos közlekedés során történik. Okai között elsősorban a személyi, magatartási tényezők (az előírások megszegése, felelőtlen ség, fegyelmezetlenség, a vezetők elnéző viselkedése), valamint a munkaszervezési és ellenőrzési hiányosságok játszanak szerepet.

Szintén javulás tapasztalható a közlekedés- és forgalom-biztonságban, noha a jármű-állomány a beszámolási időszakban 3,6 százalékkal, a fu-tásteljesítmény pedig 7,8 százalékkal emelkedett. Nőtt ezzel szemben a kivizsgálást igénylő közúti közlekedési balesetek száma: míg 1981-ben 194, 1982-ben már 215 volt. A tavalyi halálos üzemi balesetek közötti közlekedés közben a KRESZ-előírások súlyos megsértése miatt történtek. Ennek következtében ez év májusában és júniusában is három ember vesztette életét.

Az ilyen jellegű balesetek fő okai: az elsőbbség meg nem adása, figyelmen kívül hagyása, gyorshajítás, az útviszonyok figyelmen kívül hagyása, a gyalogos közlekedést veszélyeztető jármű, jeges, csúszós úttest és járda. A közúti közlekedési balesetek megelőzésére tavaly — területi és országos szinten — KRESZ-versenyeket is szervezett a posta.

A bármiféle balesetek megelőzését szolgáló előzetes és időszakos munkavédelmi oktatást általában mindenhol megtartották, s a színvonal is javult. Előzetes oktatás elsősorban a tematika nem megfelelő összeállítás, a nyilván-tartás felelőse vezetése és a kishivatalokban a biztosok által tartott formális felvilágosítás adott okot. Különböző munkavédelmi kiadványok, plakátok, dia- és mozgófilmek beszerzése révén az oktatás tárgyi feltételei azonban javultak. A munkavédelmi szakemberek ismereteinek bővítéséről 80 érdeklőt vett részt a Budapesten rendezett SECUREX 81 elnevezésű nemzetközi munkavédelmi kiállítás. Ezen a posta 6 plakát-tal, valamint 2 filmet is elvevett; ebből egy ezüst diplomát nyert. A munkavédelmi ellenőrzések tapasztalata szerint gondot okoz, hogy nincs elegendő munkavédelmi képzettség szakembere. A helyzetet remélhetőleg javítani fog a szakképzési rendszer megváltoztatása, a nem műszaki képzésük számára szervezett oktatás. Nem éri el a kívánalmakat a munkavédelmi szemlék színvonala sem: a hibák feltárása nem elég aprólékos, körültekintő. Hiányosak egyes helyeken a nyilván-tartások; az üzemi baleseti oktatási napló használata nem teljes körű. Szintén formális val, hogy észrevételek szak-társuk, beosztottjuk egyéni gondjait, a munkájukat megnehezítő szubjektív körülményeket. Végül, de nem utolsósorban állást foglalt amellett, hogy mindenek alapja a rend és a fegyelem, melyet következetes, szigorú ellenőrzéssel kell betartatni. A szakszervezeti apparátussal együttműködve valamennyi postás dolgozóval megteretni és elfogadtatni. Hogy a munkavédelem nem valamilyen formális előírás, kijátszható kötelezettség, hanem az egyes emberek életének, egészségének, biztonságának megőrzésére tett humánus érdekérvényesítő rendszer.

Még sok a teendő

Az előterjesztésnek a fentiekben tömören összefoglalt pontjait — egyetértve a központi vezetőség munkavédelmi bizottságának értékelésével — az elnökség elfogadta, és a következő észrevételeket fűzte hozzá.

Az előző időszakhoz képest fokozatosan javult a posta munkavédelmi tevékenysége,

ami a feltételek megteremtésére tett erőfeszítések bizonyítéka. A jövőben arra kell összpontosítani a figyelmet, hogy — általában csökkentve az üzemi baleseteket — a közúti közlekedésben se forduljanak elő ilyen események. Hangsúlyozottan emelte ki az elnökség továbbá a szakma által kijelölt olyan jövőbeni feladatokat, mint a középfokú postaszervek munkavédelmi szerteszereinek az eddigiektől gyorsabb ütemű megalakítása; a meglévő létesítmények megőrzése, karbantartása; a gondnokolt postaszervek felelősségelteljesítő tevékenysége, a jobb munkakörülmények megteremtése elsősorban a fűtésrendszerek javításával. Leszögezte továbbá: a halálos kimenetelű balesetek okainak felkutatása, elemzése, ennek széles körű ismertetése a tanulságok levonása céljából — elengedhetetlen. Különböző indokból ezt, hogy a tragikus kimenetelű események túlnyomó többsége figyelmen kívül hagyásból, fegyelmezetlenség, a saját képességek túlbecsüléséből, nem ritkán — az előző nap fogyasztott alkohol hatására — a „másnaposság-ból” ered.

Az előírt oktatás színvonalának emelése, a hatóságok nevelő munka mellett el kell érni, hogy a postás dolgozók érzelmi és azonosuljanak a balesetek megelőzési módjaival, hogy észrevételek szak-társuk, beosztottjuk egyéni gondjait, a munkájukat megnehezítő szubjektív körülményeket.

Végül, de nem utolsósorban állást foglalt amellett, hogy mindenek alapja a rend és a fegyelem, melyet következetes, szigorú ellenőrzéssel kell betartatni. A szakszervezeti apparátussal együttműködve valamennyi postás dolgozóval megteretni és elfogadtatni. Hogy a munkavédelem nem valamilyen formális előírás, kijátszható kötelezettség, hanem az egyes emberek életének, egészségének, biztonságának megőrzésére tett humánus érdekérvényesítő rendszer.

L. Simon Zsuzsa

Köszöntjük Doros Bélát, a posta elnökhelyettesét

Töretlen ívű pályát futott be a postakezeléssel a szülői házban való megismerkedéstől (illetve a szabályzatoknak nem mindenben megfelelő ki-próbálásától) mostani elnökhelyettesi kinevezéséig. A közbeeső állomások: a postafor-galmi technikum elvégzése, utána egy év fizikai munka bányában, erdőgazdaságban, a postán. 1961-től a Miskolci Postaigazgatóság társadalmi ösztöndíjasaként a közgazdasági egyetem hallgatója. Mint okleveles közgazda néhány hónapos Szeged 1. postacsal dolgozója, majd ugyancsak rövid időre előbb a Szegedi, majd a Budapesti vidéki Postaigazgatóság előadója. Innen már a vezérigazgatóságra viz-sz az útja: az anyagellátási, illetve a tervgyűjtésen töltött be különböző munkakörök.

Következnek a vezetői beosztások: 1970-ben ügyosztály-, 1976-ban szakosztály-vezető. Tavaly megbízott vezérigazgató-helyettesként jelöltük a lapunkban között egyik fénykép aláírásában, most pedig az említett elnökhelyettesi kinevezéséhez fejezzük ki szerencsekívánatainkat.

— Nem okozott nehézségeket eddigi munkájában a gyors előmenetel, a hirtelen bővülő látókörébe egymás után kerülő újabb ismeretek közötti eligazodás?

— A postafor-galommal, szinte minden mozzanatával (még úgy-ahogy morzézni is megtanultam) — igaz, kicsiben — már gyermekkoromban megismerkedtem. Így nem volt nehéz az egészek az át-

tekintése. Nem így álltunk a posta műszaki feladataival. Ahhoz, hogy e szakterület gazdálkodási kérdéseibe — munkakörömről fogva — belefolyhassak, magánzórgalomból meg kellett ismernem az ott használt anyagokat, alkalmazásuk módját, a berendezéseket, működésüket. Ez irányú érdeklődésem, tájékozódásom továbbra sem lankad.

— Most, hogy a posta ön-állóvá vált, még fokozódik annak szükségessége, hogy mind-azok a jól képzett közgazdászok, akik a posta tervben dolgoznak, pénzügyeit intézik, hasonlóképpen megismerkedjenek a posta- és távközlési forgalom lebonyolításának módjaival, eszközeivel, rendeltetésükkel. Nem mindegy ugyanis, hogy mihez kapcsolják a terveket, a teljesítményeket, a költségeket.

Megismertetést jókívánságainkat azzal tudjuk meg, hogy a szakmában is jártas munkatársaimban meg évtizedeken keresztül sok sikert érjen el az önálló posta gazdasági ügyei- nek vitelében.

Benda István

Befejeződött az oktatási év — készülünk a következőre

Az 1982—83-as oktatási év befejeződött. Az alapszervezetek és a területi szakszervezeti bizottságok testületi ülésein értékelték az oktatási évben végzett munkájukat, és annak eredményességét. Ezeknek az értékeléseknek a figyelembevételével, valamint az év közben szerzett helyszíni tapasztalatok alapján készült az oktatási értékelő jelentés, s ezt szakszervezetünk elnöksége júniusi ülésén megvitatta és elfogadta. Ugyancsak ezen az ülésen hagyta jóvá a következő oktatási évad feladatait meghatározó oktatási tervet is.

A tömegpolitikai oktatásban 16 165-en vettek részt. Az egyes foglalkozások látogatottsága 70—90 százalék között volt, vidéken jobb az eredmény. A megjelenés rendszerességét befolyásolta az 5 napos munkahéti miatt meghosszabbodott napi munkaidő. Az egyes foglalkozásokon az aktivitás a megbeszélte témáktól függően változott, hullámzó volt. Folyamatos érdeklődés kísérte az Időszerű kérdések tanfolyam valóban aktuális témáit.

A szakszervezeti munka javítására — néhány kivételtől eltekintve — valamennyi alapszervezet folytatta a bizalmi, bizalmihelyettesek és a szocialistabrigád-vezetők folyamatos képzését. Összesen 5514 bizalmi és bizalmihelyettes, valamint 1112 brigádvezető vett részt az oktatáson. A nagyobb alapszervezetek havi rendszerességgel, a jsz-b-k, az üzemek 2—3 havonta, a témák összehívásával tartották a foglalkozásokat.

A tsz-b-k döntő többsége 1—5 napos továbbképzéssel gondoskodott arról, hogy tisztviselőik a különböző reszortokban a legidősebb ismeretekkel rendelkezzenek. A tisztviselőik képzését a központilag szervezett tanfolyamok is segítették.

Összességében megállapítható, hogy a különböző szintű tanfolyamok jól segítették a szakszervezeti tagok és a tisztviselők elméleti és gyakorlati felkészítését, több és részletesebb ismerettel, érvényes birtokában végzik munkájukat.

Az oktatási év májussal zárult, de az alapszervezeteknek az oktatással összefüggő munkájában folyamatosan folyik a következő oktatási év előkészítése és szervezése. Az előkészítés so-

rán kérjük, vegyék figyelembe az elnökség által elfogadott, az oktatás közvetlen feladatait tartalmazó oktatási tervet, melyet a nyári folyamán minden alapszervezet közzé kell kap az elnökségi tájékoztató útján.

A tagság és tisztviselők oktatásában a következő oktatási évben változás nem lesz, a már korábban kialakult, s bevált rendszerben folytatódik. A szakszervezeti tagok a Társadalmunk kérdéseit I—II. alapképző tanfolyamon, és az Időszerű kérdések továbbképző tanfolyamokon bővíthetik ismereteiket. A választott tisztviselők képzése részben az alapszervezeteknél, részben a különböző időtartamú reszortfelelősi tanfolyamokon történik. Néhány feladatra azonban külön felhívjuk a figyelmet.

A szakszervezetek önállósága — és ezzel a felelőssége is — tovább növekszik. A politikai tömegoktatásban nemcsak a feldolgozandó témákat határozzák meg, figyelembe véve a helyi körülményeket, a hallgatók felkészültségét és igényét, hanem nagy a felelősségük a propagandisták felkészítésében is. Ugyancsak az alapszervezeteknek kell gondoskodniuk a bizalmi és helyettesiek folyamatos képzéséről, oly módon, hogy — figyelembe véve az oktatási tervben javasolt témákat is — kijelöljék a havonta megbeszélendő témákat és az előadókat. Gondoskodniuk kell arról, hogy a propagandisták, az oktatás előadói rendszeresen és gyors tájékoztatást kapjanak a munkahely eseményeiről, a helyi határozatokról, hogy munkájukban, az előadók alkalmával ezt is hasznosítani tudják.

A szocialista brigádvezetők oktatásával a VI. országos tanácskozás állásfoglalásának, valamint várhatóan az év végén megjelenő új jogszabályoknak az ismertetését, egyetemes értekezését kell elősegíteni.

Kérjük, hogy a nyári hónapok alatt is minden szakszervezeti bizottság az oktatási terv alapján, valamint a helyi körülmények figyelembevételével határozza meg az 1983—84-es szakszervezeti oktatási év feladatait, teremtesse meg az oktatás feltételeit, s a jó előkészítéssel segítse a következő oktatási évad eredményes munkáját.

Berze Ferencné

NEMZETKÖZI KAPCSOLATAINK

Június 5-én, vasárnap kora reggel 15 postás fiatal találkoztunk székhezünk előtt, hogy együtt utazzanak a Német Szövetségi Köztársaságba, egyhetes tanulmányútra. Az első órákban még kissé megilletődötten viselkedett a csoport, de amikor kellemes repülőút után, (csak nekem kellett Dedalon tabletta és konyak) német vendéglátóink a frankfurti repülőtéren szívesen fogadtak bennünket, egy csapásra minden szorongásunk elmúlt.

Az első ebédén megjelent a tisztelendő Kurt van Haaren kolléga, a DPG, a Német Postások Szakszervezetének elnöke is.

Az első három napot egész napos konzultációkkal töltöttük el Frankfurtban. Az előadók minden esetben hagytak időt a kérdések feltevésére. Hallottunk az NSZK politikai és gazdasági helyzetéről, a jelenlegi gondokról (legfőképpen bajuk a 2 és fél millió munkanélküli), a postás szakszer-

vezet felépítéséről, működéséről és ifjúsági munkájáról.

A német postás szakszervezetnek 460 000 tagja van. Szervezettségük 75 százalékos (a fiataloké, a 25 éven aluliaké: 90 százalék). A mindennapi feladatokat 35 000 társadalmi aktív segítségével 120 függetlenített titkár látja el. Kongresszust háromévenként tartanak; a legutóbbit — mely három napig tartott — 1200 javaslatot dolgoztak fel, bíráltak el.

A bizalmiak minden pénteken négyoldalas tájékoztatót kapnak az elmúlt hétről és a következő napokban várható eseményekről. Önálló szakszervezeti nyomdájukban ezt és a különböző rölapokat, szóróanyagokat egy-két napon belül kinyomtatják. Lapjuk, a Deutsche Bundespost kéthetente jelenik meg, s ezen kívül kéthavonként van még egy külön lapjuk, címe magyarul fordítva, Szakszervezeti gyakorlat.

A 40-es évek végén kialakult az NSZK-ban egy különleges helyzet: a mozgalom és a szakszervezetek közötti koordináció céljából létrehozták a **személyi képviselőket**. Ez a képviselő azóta is létezik, s teljesen önálló szervezetként munkálkodik a dolgozók érdekében. (Inkább a függetlenített szakszervezeti apparátushoz állnak közelebb, mint a szakmához.)

A szakszervezet ifjúsági titkárságának előadásából két téma tarthat számot érdeklődésre. Az egyik: 300 ezer munkanélküli fiatal van. Ezeknek a társadalom nem tud megfelelő perspektívát nyújtani, s félnek, hogy felüti a fejét az anarchia, a nemzeti szocializmus. A másik: a béke kérdése. Munkájuk fontos alkotóeleme a leszerelés kérdése és a békeharc. Megbízonyosodhattunk afelől — nemcsak Frankfurtban, hanem másutt is —, hogy a dolgozók elsősorban többsége náluk is mindenekelőtt a leszerelést és a békét óhajtja.

Szinte minden napunk három részből áll. Napközben konzultációk voltak, kora este — mindig másutt — vacsora és kultúrprogram vagy üzemlátogatás, az esték pedig az egymással és a városokkal való ismerkedéssel teltek el — igen kellemesen.

A különböző postai és nem postai létesítmények munkája közül a csoportnak különösen a frankfurti 3-as és 4-es postahivatal-kombinát tetszett. Területe 70 ezer négyzetméter, 5500 dolgozót foglalkoztat, akik naponta 100 ezer csomagot, s 1,6 millió levelet kezelnek. A feldolgozott és továbbított hirtelapok mennyisége napi 100 tonna.

Igen érdekes volt látogatásunk a Bundespostban, a német parlamentben, ahol a látogatás végén fogadtak bennünket a postai ügyeket képviselő képviselők (sic), Bernhardt, Hans Gottfried, akivel majd két órát beszélgettünk (természetesen sűrű és kavázás közepette).

Kölnben a város főpolgármesterével sörözgettünk — no és persze beszélgettünk is (a tervezett 45 perc helyett több mint 2 órán át, úgy belelendültünk — a beszélgetésbe).

Mindannyiunknak marandó élményt nyújtott a szakszervezet munkájában tett látogatás. Itt betekínthettünk a szakszervezeti szövetség (a német SZOT) pénzügyi tevékenységébe. A bank részvénytársaságként működik, s a részvényesek az ágazati szakszervezetek. Célja az anyagi függetlenség, abból kiindulva, hogy így erősebb pozícióból tárgyalhatnak a munkáltatókkal. Ez a bank is tőkés bank, úgy működik, mint a többi, de a pénzügyilekben felfelé tökéjét a termelésbe is befekteti. Osztalékok azonban nem fizet, a nyereség a központi alapba kerülve növeli azt.

Gyorsan eltelt az egy hét. Talán az is siettetett, hogy igen zsúfolt és néha fárasztó programunk volt. No, de ez nem panasz, hiszen vendéglátóink a lehető legtöbbet akarták nekünk nyújtani, sok szépet megmutatni.

A búcsúvacsorán, s az azt követő baráti találkozóknál mindkét fél úgy ítélte meg, hogy az ilyen jellegű konzultációk hasznosak, közelebb visznek egymás megismeréséhez, eredményeinkkel, gondjainkkal együtt, hiszen mindannyian postások vagyunk, s könnyebben szót érthetünk, mivel a sajátosságok mellett túlsúlyban vannak a hasonlóságok.

Szombat délelőtt, elkészítve vendéglátóinktól, Péntek Petronella kv-titkár — aki a delegáció vezetője volt — szeretettel hívta meg 1984-re az NSZK postásainak ifjúsági küldöttségét, s méltató és ígéretet tevő szavaival mindannyian egyetértettünk: **szeretnénk ezt a hasznos és igen kedves vendéglátást hasonlóképpen viszonzni.**

M. L.

A kölni dóm előtt

Postás Dolgozó 3

Menjünk Zsóriba!

Bár nem kell attól tartanunk, hogy a zsórifürdői postás üdülőben töltött kellemes két hét emlékei hamarosan elmosódnának, hisz minden kényelmet, pihenési és szórakozási lehetőséget megkaptunk, az egyik kedves portás, Géza

bácsi által készített fénykép segít visszaidézésükben. Tényleges dolgozóknak, nyudija-soknak csak melegen ajánlhatom, a jó szállást, a kitűnő vendéglátást, no meg a kissé „illatos”, de nagyon jó hatású gyógyvizet.

Lajos Pálné

Cabiria éjszakái

A filmszalag olyan, mint az asszony. Gyorsan öregszik. Ami azonban ennél sokkal ki-sosabb: elavul, és nemegyszer nevetségessé válik. Amit hajdan nagyszüleink, szüleink megkönnyeztek — a nagy dráma — mára már olykor való-sággal elviselhetetlen. A stí-lus avult el, az ízlésünk vál-tozott — ki tudja? Az is le-het, hogy az anyag, amiből készült eleve „műszalas” volt, s rostjai nem állták ki az idő próbáját!

Mint az irodalomban, úgy a filmművészetben is vannak azonban időtlen, klasszikus alkotások, amelyeket évtizeden-ként műsorra kell tűzni! Ezek esetében könnyebb megtalál-ni azt a tényezőt, amely a hal-hatatlanságot biztosította. A Cabiria éjszakáinál — bár kétségtelenül hálás szereple-hetőségeket kínál — nem a témáé, illetve a forgatókönyvé az érdem. A nemes szívű ut-calány története ugyanis, valljuk be, látszólag nem sok újat kínál a nézőnek. A kere-ken 26 esztendeje francia-olasz koprodukcióban készült históriát azonban nem kisebb egyéniség, mint Federico Fel-lini rendezte, zeneszerzője a varázsos melódiák alkotója, Nino Rota, az operatőr Aldo Tonti, és ami utólag ennél is több, egy utólaghatetlen, sokoldalú, szuggesztív színész-nő, a rendező felesége, Giu-lietta Masina játssza a fősze-repet...

Játssza?
A szó tulajdonképpen nem sokat fejez ki. Inkább azt mondhatnánk éli. Minden pil-lanatában, legapróbb rezzené-seiben tökéletesen. Amit csi-nál, azt tanítani kell.

Az azonosulásnak ez a ma-gasiskolája kétségtelenül a film közönségisének és műértékének magyarázata. Giulietta Masina varázsló. Mindent elhitet, mindent meg-értet. Bár alkátát tekintve in-tellektuális (egyetemet vég-

zett), e szerepében maga a szent együgyűség. Nem sa-jnálhatja a figurát, de mert megismerjük, megcsaljuk. Kritikával ábrázolja, de ugyanakkor szeretettel is ér-zékeltetve, hogy nem a vé-re hajtja, hanem a körülmények kényszerítik. Szeretne kiemel-kedni, mindent otthagyni, de mert naivan hisz a szóban, az emberekben, végül is újra ku-darc éri. A remény napja fel-csillan, de csakhamar ismét eltűnt egy rosszkedvű szürke felhő mögött.

Hétköznapi tragédia az, amit látunk. Vagyis inkább tragikomédia, hiszen Masina annyiszor elemzett clownsze-ről lényre azzá formálja. S ez egy hihetetlen többlet, hiszen sikerül így elkerülni az ilyes-fajta történetek legfőbb ve-szélyét: a vizenyős szentimen-talizmust. Játékstílusa is eh-hez alkalmazkodik. Minden pátoztól vagy csináltságtól mentes átlényegülés, amit mű-vel. Köznapi, természetes, a jellemhez, a helyzetekhez, a környezethez illő. Persze ez a visszafogottság még nem adna igazi nagy élményt, de Masina alakítását belülről építi fel. Egy pillanat, s ráérez arra, ami groteszk, és egy apró gesz-tus, fintor, gyors reagálás, és már tudjuk, hogy ez az em-berke itt előtűnik nem olyan, mint a többi lány Rómában, aki így keresi a kenyerét. Ő más, ő nem téveszthető össze.

Ó Cabiria...

Huszonnégy esztendeje mu-tatták be a filmet Magyaror-szágon, s a televízió is műso-rára tűzte. Szívesen vetítik a filmklubokban, s időről idő-re, mint most, felújítják. S akkor éppen úgy hat, mint annak idején. S ez — Fellini ide, Fel-lini oda — elsősorban Giuliet-ta Masina érdeme...

Rosszul mondom: Cabiriáé, hiszen a kettő elválaszthatat-lanul egy és ugyanaz.

Ábel Péter

A mamlasz

Állok a Budapest környéki kis falu levégtelen postájá-nak pénztáráblaka előtt kí-gyózó sorban. Kinn rekkenő hőség, benn izzasztó forróság. Tápörözdött nőreke levegő után kapkodva törölgeti magáról a verítéket. Már éppen szólni akarok, hogy tessék csak so-ron kívül az ablakhoz állni, amikor bátoratlanul odabiceg a soron következő tíz év kö-rüli kisfiúhoz, és kérlelően né-z rá. A gyerek visszahúzódná,

hogy helyet engedjen neki... ám ekkor megjelenik anyuka, ellenségesen mérlegelve a né-nikét, kikapja fia kezéből a befizetési lapot, „te kis mam-lasz” — mondja, és elsőpör-ve az idős asszony csontos, pergamenszerű, reszketeg ke-zét, az ablak túloldalán ülő orra elé csapja a kitöltött úr-lapot. — Mi következik!

Anyuka emelt fővel, la-le-sütött szemmel távozik a pos-táról.

Czeglédi

Itt a telep, hol a „Postás”?

— Tudja, kérem, a címet mindenki ismeri. Kisfaludy üdülőtelep, Balatonarács. De mire rátalálnak a „Postás”-ra, bódoroghatnak eleget. — Lát-ja ezt a sok egyforma nyara-lóházat? Olyanok, mint az ike-rek. Néha a mama is találgatja: ki kicsoda? Hát az ide-gen honnét tudhatná? — Azo-nos a színük, a fazonjuk, a mé-retük — az egész elrendezé-sük. Mondogatták is a beutal-tak egy kicsit érkezők: miért nincs tábla vagy felirat, hogy ez a „Postás”. Némelyik azt mondja: térképet is pin-gálhatnak. Így nem zavar-nak mások nyugalmát. Persze hamar lecsillapodnak, amikor kinyitom a szobájuk, „lakosz-tályuk” ajtaját.

Iréne néni, Szócs Gáborné, az új üdülő portása csevegett így, miközben az üdülő gond-nokára várak.

Huszonnyolcak gazdája

— Nem udvariassági gesztus ez nálam. Őszintén mondom, szeretem a postásokat. Tudok különbséget tenni. Hisz a hu-szonnyolc erre bőséges lehet-séget ad. Ugyanis ennyi vállalatnak van üdülője itt a Kis-faludy telepen. Én vagyok a gondnokuk — mondja Szólósi László, a mi üdülőnknek is gondos gazdája.

— Mióta működik az új üdülő?
— A második turnus érke-zett. Ők már zavartalanul nyaralhatnak.

— Mi akadályozta ebben az előzőket?

— Talán nem is kellett volna említenem. Olyan volt, mint egy rossz álom. Jöttek a vendégek és nem foglalták el helyüket, ahova a beutaló szólt. A műszak átadás so-rán a munkavédelmi csapatok tiltakoztak az üzembe helyezés ellen. A fürdőszobákban levő elektromos vezetékek szerelése szabálytalan volt.

— Miután a beutalókat már hónapokkal korábban kiosztot-ták, nem lehetett mást tenni, mint vagy visszakérni azokat, vagy valami rendkívül gyors megoldást keresni. Hát, amit a Postások Szakszervezete tett, az felülmúlt minden elképze-lést. Szinte órákon belül intézkedtek. A vendégek egy-részt IBUSZ-szobákban, a töb-bieket pedig vendégszobákban helyezték el. Azután megtör-tént az átszerelés, és költöz-hettek az igaziba. Úgy vélem, a szakszervezet körültekintő gondoskodása feleltette az el-

Mozaikok Balatonarácsról

só turnus minden beutaltjával az első napok izgalmát, nyug-talanságát.

— Hány férőhellyel bővült az üdülő az új épület átadá-sával?

— Huszonnégy jól elkülö-nített lakosztályt adtak át. Ugyanolyan elrendezésű ez is, mint a korábban üzembe he-lyezett 36 lakrészes. Itt az új-ban is háromágas, pótágas szobák vannak.

— Ha annyit mondok csak: pazar, talán nem is megfele-lő minősítése a berendezésnek. Azt látni kell. Azért valami javíthatná még az üdülők szolgálatát: a telefonálás le-hetősége. Nem tudom, meny-nyire ismeri Füred térségének távközlési lehetőségeit. Szinte lehetetlen telefonálni. Talán az új központ felépítése segít va-lamit, de legalább ide az üdül-ő területére szerelhetnénk egy nyilvános telefont. Igazán népszerű és célszerű megoldás az lenne, ha hívható is volna. Ez nemcsak az üdülők kényel-mét szolgálná, hanem a posta is jól járna. Azt hiszem, nem győznék üríteni a perselyt...

★

Nézeldöm az üdülőtelep strandján. Többen szóltanak. Kérdezik, kit keresek? — Pos-tásokat. — Kapok jó tanácsot. Hozzak egy kurtót, majd megfűjlek... Koccintgató tár-saságból ajánlkoznak felderítő-nek — megköszönöm.

Visszamegyek az üdülőbe. Bolyongok a tetőterazon. Ir-

galmatlan a meleg. Nem csoda, hogy egy lélek sincs az épü-letben. A társalgó üres. De a könyvszekrény is. Mintha so-ha senki nem taposta volna a pompás szőnyeget, és a mo-dern fotelokba sem telepedett tán senki még. Nincs rá szükség? Vagy amire szükség lenne az hiányzik?...

Találkozások — vacsora előtt...

— Lássanakra jár. Most már tessék várni! Jön a Schmidt család. Pesti emberek. Ked-velek. Itt laknak a hetekben. Bizonyára szívesen megmutat-ják „lakásukat” is — tájé-koztat Irénke néni.

Schmidték mindketten pos-tások — hírlaposok. — El-ámultunk érkezők. — Mond-ják szinte egyszerre. — Több-ször voltunk üdülőn, de ilyen csodálatos elhelyezésünk még nem volt. — De erről nem re-gélni kell, hanem látni: min-dent.

A „lakosztály” megnevezés nemcsak az összkomfortnak szól. A pompás berendezés miatt is jogos e cím. A fo-telok, heverők, a szőnyegek színe összhangban. Izléses dísz tárgyak és egy televízió. Mint otthon — vagy talán szebb is, mint otthon...

A folyosón Dékány Lajo-sékkal találkozom. Bánrévé-ről utaztak Arácsra. Gabrie-lán ismerős e táj. Gúsz év-el ezelőtt helyettesként dol-

Teljes kényelmet nyújt a „lakosztály”

gozott Balatonfűreden. A Ba-latont csak esti sétáin látta. Ritkán nappal is. De napozá-sra, fürdésre nem maradt idő. Most pótolni fogja... kárpó-tolni önmagát. — Hogy itt le-hetek ebben a nagyszerű üd-ülőben, ezért is boldog vagyok. Ugye elhiszi?...

— Miért ne? De én ebben tovább nem zavarom.

A portához érve Irénke né-nitől búcsúzom. Marasztal, mondva, várjak. Most vonul a Tóth család a gyerekekkel. Ők jöttek az ország legtávolibb csücskéből, éjjel háromkor ko-pogtak.

Tóth Tamásék páciniak. Autóval keltek útra. Vonattal napokat vett volna igénybe az utazás. És ők az üdülés minden pillanatát élvezni sze-retnék.

— Tudja, kérem, mi abban a pár hűvös napon is jól éreztük magunkat. Végigutaz-tuk az egész északi partot, Veszprémmel ismerkedtünk, múzeumokba jártunk. De jó volt minden este „hazajönni”. Szerencsénknak tartjuk, hogy beutalót kaptunk Arácsra. A gyerekek azon töprengenek, miképpen lehetne meghossza-bítani a balatoni nyaralást... ábrándoznak... mi is velük...

★

Padra telepedem a parkban. Akad itt is néhány beszélés kedvű vendég. Invitálnak „la-kásukba”. Nézzek körül, mi-lyen remek itt minden. Igaz, nincs sehol tájékoztató még, sem házirend. De azért har-madnap megtudták, hol van a személyzeti szoba, ahol va-salni lehet. A másik épület-ben levő társalgó létezéséről a strandi csévegésen értesül-tek. Nem nélkülözhetetlen, de a gyermekek lepihenése után szívesen ismerkednének más családokkal. Apró-cseprő dol-gok. Pótlásuk gondot nem okozhat, de rendezésük sok élményt forrása lehet, nem majd, hanem holnap...

Mindig itt lakom...

Alkonyodik, hazaindulok. A hintáról kicsi lányka szökken. Hozzám szalad.

— Várj! Elenem is beszélt egy kicsit. Van sok-sok meséj tudok. Szébbet, mint a bácsik, meg érdekeset is. Elmondom neked, de csak teneked... — Mellé guggolok, és ő suttog-va tagolja — Azt lámodtam, mindig itt lakom majd, és nemcsak ötöt alszunk itt és hatot...

És ki ez a kislányka, aki ilyen szépet álmodott? Vtse-vics Editke, Kistarcsáról.

Székelyné Bálint Ilona

Postásdinasztia

Négy élet a közösség szolgálatában

— A jégomát neki! Hány-szor mondtam még, hogy ne lábatlankodj az irodában?! — zsörtölődött az öszülő ha-lántéku férfi a hatesztendős Médi miatt, aztán egy gyors mozdulattal megleyintette a fodorban végződő szoknya-csák.

A kislány kipenderült az ajtón, és a zár nagyot kattant. Az ablakon át még visszane-vetett, de a férfi már nem láthatta, mert megszólalt a sarokban a telefon:

— Mosonszolonk posta, tes-sék!

— Győr egyes vagyok! Üd-vözlöm, Sanyi bácsi! Kapcsolo-m a megyei tanácsot, a termelőszövetkezetet kéri...

— Igen, máris adom. Min-den jót...

Mire bevégezte, már ott állt az ablaknál Juliska néni, a szomszéd utcából, aki csoma-got küldött katonai unokájá-nak.

— Sanyi bácsi, legyen olyan jó, firkantás meg ezt a papírt, címezze meg a csomagomat is, mert nem látok már. Eltörött a szemüvegem...

Juliska néni nyolcvankét esztendő volt, „Sanyi bácsi” mindössze negyvenhét, de ez már úgy dukál a labuban, hogy a postahivatal vezetőjét bácsinak kell szólítani, mint ahogy a kézbesítő is (ha férfi) mindig „postás bácsi”. Ez nem kort jelent, hanem rangot. És ezt, bár erről nem beszél senki, mégis mindenki tudja, mert ez hagyomány.

Miért? Talán... mert a postás mindent tud. A postás mindig segít. A postás jó hí-reket közöl. A postás orvost hív, ha kell. A postás levelet

hoz a távoli kedvestől. A pos-tás azonos a mindentudó fa-lubélival, aki mindenkiről tud mindent.

A várakozóban egyik ügy-fél a másikat éri, a kézi kap-csolású telefonon hívás hívást követ. Nincs két perc, ame-lyik azonos volna a másikkal, csak a kislány...

Csak a kislány nem ugán kezelőablaktól. Akkor tárgyá-dozik odébb, amikor jönnek a falubéliek, mert tudja: mind-nek sürgős a dolga.

Az idő múlásán szaladt, de a kislány délutánig ott ug-rándozott az ablak előtt. De ugyan hol is lehetett volna? Ki törődött volna vele? A ma-ma a postahivatalban. A pa-pa a postahivatalban. Mind-ketten egész nap mindenkié voltak — sőt még vasárnap is — csak az övé nem. A testvé-rei: Erzsébet, Valéria meg Sándor, az iskolában. Így az-tán ők sem unatkoztak, de Médi...?

Hadd menjek be kicsinyt!... — kérlelte a százasokat szá-maláló papát, a bélyegeket ren-dező mamát, de mindegyik le-pisszegette és türelmem intette.

A kislány türelmes volt. Amikor a falióra négyet ütött, csikordult az irodaajtó zárjá-ban a kulcs, és az öszülő ha-lántéku férfi kiszólt:

— Na, gyere, kicsit bejöhetsz, de most is megmondom, ez szigorúan tilos. Ez nem övo-da, ez itt posta, kislányom. Pos-ta, pos-ta — ismételtegette szóttagolva. — Pos-ta, ahol fontos dolgok történnek, és te itt mindig csak láb alatt vagy.

— Persze, mert nem szereti-tek! Ti csak a postát szereti-

tek, és velem nem törődtek — mondta a kislány félig szemrehányóan, félig tréfás-megértőn.

Ezzel aztán leszdedte lábáról a papát, aki — mi tagadás — a postát nagyon szerette, hi-zen az volt a kenyéradója, nemcsak neki, hanem már édesanyjának is, de... de ugyan, ugyan, hogy is ne sze-regette volna legkisebbjét, Mé-dikéjét...?

— Gyere, megmutatom... Mire vagy kíváncsi...? — kérdezte meg kisvirágocot.

— Mindenre! — mondta a kislány és máris kérdezgette: — Ez mi? Ez mi? Ez mi?

Mindig, mindennek „ne nyúlj hozzá” volt a neve. A kislány huncutkodott is, és megfogta a bélyegzőt.

— Ugye, ez a „ne nyúlj hoz-zá”? — aztán odaugrándozott a bélyegkehez és megint kér-dezte: — Ugye, ez is „ne nyúlj hozzá”? Csak hogy én már ré-gen tudom, hogy ez a bélyegző, ezek meg itt a bélyegek.

A két postás, ifjabb Győr-ffy Sándor és neje — akik a kislány szülei voltak — össze-nevettek, és nem mondták, de tudták: ez a gyerek postás lesz.

És a kislány postás lett. Így lépett ismét egyet a postások öröklési ranglistáján a Győr-ffy postásdinasztia.

Az iroda falán két oklevél szórnyedek és hirdeti a csa-ládnyak azt, amit már réges-régen tud az egész falu: ami-óta Mosonszolonkon postahi-vatal létezik, azóta úgy hívják a postamestert, majd a hiva-talvezetőt, hogy Győrffy. Ez áll a kereset okmányon:

„...Emléklap Mosonszolo-nok Közös Községi Tanácsá-tól a Győrffy-család részére abból az alkalomból, hogy Mo-sonszolonk községben 70 éve végzi sok társadalmi tevékeny-ség mellett a postahivatal ve-zetését. Aláírás: Nagy Miklós tanácselnök, Komáromi Ist-ván vb-titkár. Kelt Mosonszolo-nokon, 1980. február 21-én.”

A szerény írásos elismerés, arról regél, hogy a mai posta-hivatal vezetőjének, Győrffy Margitnak nagybátyja: idősebb Győrffy Sándorné született Lőrincz Margit, 1909-ben lé-pett a Magyar Királyi Posta szolgálatába, és látta el fel-adatát becsülettel, tisztessé-gel az egész falu közösségének megelégedésére — mindaddig, amíg fia, Sándor a nyomába nem lépett: 1940-ig, sőt még tovább is, mert sokáig kisé-gítette még a fiát, ha sok volt a munka.

És a fiú is becsülettel helyt-állt. Ezt nemcsak a falu hir-de-ti, hanem az az okmány is, amely a Győrffy-dinasztiát el-ismerő oklevél-mellett díszíti a falat. Mindössze ennyit írtak rá:

„Oklevél. Győrffy Sándor hi-vatalvezető Kiváló Dolgozó. Kelt Sopronban, 1972. április 28-án, aláírás Benkő Tibor szb-titkár, Szabó László igaz-gató.”

Tehát ő volt a Győrffy-csa-ládból a második ember, a harmadik pedig ifjabb Győr-ffy Sándorné volt, a hivatal-vezető felesége, akit három apró gyermekének nevelése, a mosás, a vasalás, a sütés, a fő-zés, a takarítás sem kötött le annyira, hogy ne tudta volna

Jól működik az egri nyugdíjasklub

Miskolc után Egerben is megalakult a postás nyugdíjasklub 1981. novemberében. Akkor a klubnak 60 tagja volt. Most már 105 tagot számlál. A jó szervező munka főleg Rátkai Ferencné klubvezető érdeme. Rátkai Ferencné nyugalmazott postaelnök, az egri és a környékbeli postásokat jól ismeri, így személyes kapcsolata van a klubtagokkal, a legtöbbnek ismeri esetleges személyes gondjait is. Az egri klubban

színes, változatos élet folyik és ez vonzza a város és a környék nyugdíjas postárait. Havonta egy alkalommal tartják rendezvényeiket, és ilyenkor tartalmas, színvonalas ismeretterjesztő előadásokat, vetítéseket, vidám vetélkedőket rendeznek. A klubrendezvények hangulata az egyre növekvő taglétszám mellett is családi. Különösen meleg hangulatú a karácsonyi és nönapi klubrendezvény.

Kedves szokásuk, hogy a hónapban névnapjukat ünneplő tagokat rendezvényeiken felkíszerik. Nagyon sikeresek a kirándulásaik is.

Komoly feladatai is vannak a vezetőségnek. Rendszeresen látogatják beteg társaikat mind a városban, mind vidéken. Igyekeznek a télre való beszerzést is megkönnyíteni. Rátkai Ferencné tényleges korában éveken országgyűlési képviselő volt. Személyes kapcsolatai révén lehetőség nyílt arra, hogy közéleti személyiségek tiszteljék meg látogatásukkal a nemzetközi. Így például a nemzeti nézőnőnap alkalmával Veres István, a Hazafias Népfront Eger városi titkára köszöntötte a klub tagjait.

A közelmúltban Uszta Gyula, a Magyar Ellenállók és Antifasiszták Országos Szövetségének alelnöke, Heves megye országgyűlési képviselője tartott előadást a klubban a magyarországi fegyveres ellenállás mozgalmáról.

Az előadásban a klubtagok közül több tényleges dolgozó is részt vett, így mintegy 120 hallgatója volt. További sikereket kívánunk a klub vezetőségének, hasznos és kellemes időtöltést a tagságnak.

Horváth Dezső

Rátkai Ferencné, a klub elnöke üdvözlő Uszta Gyula előadásának hallgatóságát

Brüsszelben a Notre-Dame du Sablon templomban egy kápolna őrzi a „posta hercegeinek” földi maradványait. A Tour et Tassis hercegek pihenek itt. (A német ág neve: Thurn-Taxis.) A templommal szemben emléktábla hirdeti, hogy François de Tassis itt szervezte meg 1516-ban az első nemzetközi postaszolgálatot.

Miksa császártól valóban ekkor kapta François de Tour et Tassis örökösét a főpostamesteri megbízatást. Azért választották ezt a herceget a Németalfölddel való postai kapcsolat megszervezésére, mert a Della Toure et Tassis család, a Della Bergamo vidékén lakott, s amely a Tasso hegyen épült váráról nevezte el magát, már ismert volt az üzenet- és küldeményközvetítésben vállalt szerepéről.

François unokája volt annak a Ruggieronak, aki III. Frigyes számára az Innsbruck és Itália közti futárszolgálatot szervezte meg. A történelem azért őrizte meg inkább François nevét, mert ő volt az, aki

A posta hercegei

aztán nemzetközi méretűvé fejlesztette a postaszolgálatot. A brüsszeli „Király” utcában álló fényes palotája elől indultak a járatok a spanyol, a francia, a német királyi udvarokba.

A Habsburgok kezén levő Németalföld fővárosába összpontosította a futárszolgálatot V. Károly császár, aki annyira meg volt elégedve François tevékenységével, hogy 1518-ban őt a brüsszeli székesegyházban Kasztília királyává nevezte ki.

François de Tour et Tassis a nemzetközi posta nagymestere címet viselte inkább. Kiváltsága valóságos monopóliumot jelentett számára. Tilos volt másnak postajáratokat indítani, váltóállomásokat felállítani, s ha megtette, lovait elkobozták, őt magát pedig

helyettesíteni férjét, ha az a szívére panaszkodott. Mert ő is értéte a módját mindennek. Már hogy is ne? Kicsi korától ismerte Sándort, majdani férjét. Gyakran megfordult nemcsak a lakásukon, hanem a lakással összenőtt postahivatalban is, ahol Sándor édesanyja volt a vezető. Valamikor régen ő is ugyanúgy leskelődött a kiszolgáló ablakon át, mint később határozatos kislánykaja.

Egyszer aztán „rajtavesztett”: 1953-ban járt az idő, amikor váratlanul kopogtattak az iroda ajtaján. Erzsébet asszony, azaz ifjabb Györflyné kinyitotta. A területi biztos-sal találkozott.

— És maga? — kérdezte a jövevény.

— Végzem a napi munkát. Tetszik tudni, a férjem beteg. A szívével gyengélkedik, és úgy a posta nem maradhat postás nélkül... Mit szólna a falu?

— Hogy a falu mit szól, az most engem nem érdekel, annál inkább az, hogy mit szól nekem a szakszervezeti titkár, ha megtudja, hogy a hivatalvezető felesége évek óta helyettesít, csak úgy, isten szent nevében — társadalmi munkában? — Ez így nem lehet tovább!

Nem is ment. Annál is kevésbé, mert már negyedik gyermekét várta. Györfly Sándorné először csak kétórás, később, ahogy a munka sokasodott, négyórás dolgozója lett a mosonszolnoki postának.

És az idő szaladt, kis Médi a jól tanuló Györfly gyerekek között is a legjobb volt. Jeles és kitűnő eredménnyel végezte el az általános iskolát, és jelentkezett Sopronba, a Postaformai Szakközépiskolába. Négy évvel később, 1972-ben sikerrel érettségizett és Mosonmagyaróvárra, a telefon-

központba került. Naponta autóbusszozott, hogy eljusson munkahelyére, majd vissza a faluba. Egy évvel később édesapja betöltötte a 60. életévét, és készült nyugdíjba:

— Gyere hazza Médikém, folytasd helyetted — mondta lányának, de az nemigen akarta „elátni magát” a mosonszolnoki postahivatalban. Igen, így mondták neki mindent: „El akarod átni magadat Mosonszolnokon?!” És hogyan akarsz férjhez menni?!

Erre akkor nem gondolt, de maradt Mosonmagyaróvárott a postán. Két évvel később mégis úgy döntött: „Igenis, elássa magát Mosonszolnokon”... édesapjának pihennie kell, ha még élni akar, ő pedig azt akarja, hogy sokáig éljen!

És azóta itt van, folytatva a nagymama és a szülők megkezdte postás munkát — közmegeledésre. Médikét mindenki ismeri és szereti. Ha két hétig nincs, már követelik. És hogy miért nincs két hétig? Mert esetleg elmegy üdülni. Ez az egyetlen, amit kedves, kellemes fényűzésnek tekint az életében, és okosan teszi, ha erről nem mond le. Egész-séges, csinos, fiatal. Egész évi derék munkájáért cserébe igazán megérdemli önmagától azt, hogy összegyűjtött pénzén igénybe vegye a szakszervezet kínálta üdülni lehetőséget. Két ilyen kiruccanásra emlékezik szívesen. Az NDK-beli cseréüdülnésre és az olaszországi útra. Szép és feledhetetlen volt.

Nemcsak a maga, hanem a kollégák üdülnéséről is gondoskodik, sőt a mások gondjait is a nyakába szedi, hiszen azaz, hogy megtisztelték, és bizalmivá választották — ezt is vállalta. Levélben, Újra-főn és Mosonszolnokon összesen kilenc postás ügyeit képviseli. Ismeri munkakörülmé-

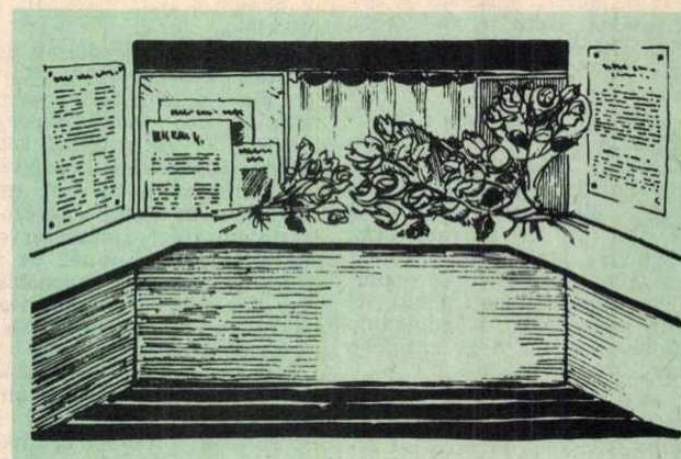
még testi fenytésben is részesíthették.

A postát lóháton szállították. A futár a kürtjét megfújta, amikor a váltóállomás közelébe ért, hogy társa már nyelrebe szállva várja. Nemzetközi megállapodások biztosították a postafőnök sérthetlenségét. Brüsszeltől Párizsig 44 óra volt az út, Brüsszeltől Innsbruckig 5 nap, Brüsszeltől Granadaiig 15 nap. Télen tovább tartott a rossz utak miatt.

A XVII. században kezdik nevüket Taxisnak írni a család tagjai. Kiváltságaik a következő században veszélybe kerülnek, amikor egyrészt a városok látnak hozzá saját postaszolgálatuk kiépítéséhez, másrészt pedig Anjou Fülöp évi 175 ezer forint ellenében megvásárolja tőlük a posta jogát.

A posta végre csak 1815-ben, de akkor már teljesen és visszavonhatatlanul megszabadul a hercegektől.

Az American Word-ből Dénes Géza

nyeiket, gondjaikat, örömeiket, pedig a feladata nem olyan egyszerű, mintha egy épületben dolgoznának.

— Miért lett postás? — kérdezem tőle. Erre rámosdálkodik és visszakerdező:

— Miért, talán lehettem volna más is...?

Ezen jól derülünk, és megint felidézük a fodoros szoknyás, ablak alatti settenkedő kislányt, aki folyton ott látatlankodott a postahivatalban.

— Idestova nyolc év telt el a hivatalvezetői tisztségben, mondjon egy emlékezetes kis epizódot! — kérlelem.

Meglepő, hogy nem a munkájával, hanem egy kedveskedéssel kapcsolatos esemény jut eszébe. Ali több, mint fél esztendeje dolgozott már itt-hon, amikor 1976. június 10-én délelőtt megszólalt a művelődési házról irányított hangosbeszélő és szertekürtölte a falunak:

„Figyelem! Figyelem! Ugye kedves hallgatók, mindnyájan az hisszük, hogy ismerjük a postás-kisasszonyt, aki itt cseperedett fel közöttünk! Nos, ez nem így van. Még azt

Kirándulás – túl a Dunán

Székesfehérvár 1. postahivatali szakszervezeti bizottsága, összefogva a hivatal és a sportkör természetjáró szakosztályának vezetőivel év-ről évre hozzájárul, hogy megszervezze a rendszeres helyettesek kirándulását. Bizony, hozzá kell látni, mert nem egyszerű feladatot kell megoldani. Nemcsak az útvonalat kell kiválasztani, a programot megszervezni, autóbusról, ellátásról gondoskodni, hanem kapcsolatot is kell teremteni a megye területén szétszórva dolgozó rendszeres helyettesekkel. Tájékoztatni kell őket a programról, a látnivalókról, a körülményekről. Ha már a telefonkapcsolat összeállt, nagyobb gond nincs, mert a meghívottak — ha csak egy módjuk van rá — kapnak az alkalmon, sőt, családjukat is benevezik.

A megbeszélés napján 7 órakor indulás, irány Kiskőrös. Dunaföldváron még kiegészül a társaság a dunaföldvárosiakkal, s aki megkívánja, kihasználhatja a megállót egy kávé erejéig. Azután már egyváltékban gördülünk a Petőfi emlékházig. Az itt szerzett mély benyomások után, még ebéd előtt egy újabb kulturális élmény: a kalocsai érseki palota és a múzeum megtekintése.

A délután a pihenés, az üdülés. Ennek megfelelő keretet adott a Szelidi-tó, egészen a késő délutáni visszaindulásig. A vidám nótázás közben már mindenki azt kérdezgette,

mikor lesz a legközelebbi kirándulás, hisz az állandóan máshol dolgozó helyetteseknek oly ritkán adódik lehetőségük arra, hogy találkozzanak, elbeszélgessenek.

Jung Ferencné

Viszontlátásra, Norvégia!

„Jó borknak nem kell céger” — mondja a közmondás. De, ha jót ittunk belőle, akkor utána nem győzzük dicserni. Hasonló történet voltunk Norvégiában.

A fjordok országába a Postások Szakszervezetének cselekedése révén 21-en indultunk egy meleg nyári reggelen Budapestől. Sok-sok ismeret szerzettünk már elő-re az ország életéről, látnivalóiról. Tudtuk, hogy a „norvég” név olyan népre utal, mely messze a titokzatos északon, a földgolyó peremén lakik, hogy az agyoncsipkézett tengerparton nyáron még éjfélkor sincs sötét. hogy edzett északi barátaink a természet gyermekeinek vallják magukat, hogy zenéjük, költészetük, művészetük az egész világon megigézi az embereket... De nem tudtuk, hogy ebben az országban semmit sem szabad közönséges mértékkel mérni, hogy az ultima Thule csodálata nemcsak a görög Pytheast (i. e. IV. sz.), hanem a kis magyar csoportot is csodálata, mely tiszteletre, bensőséges baráti érzések létrejöttére készíti.

Norvég kollégáink a fővárostól 40 kilométerre levő Skiphellén saját üdülőjükkben osztályon felüli vendéglátással és kényelemmel, a norvég ételkülönlegességek gamma-dával vártak és üdvözöltek. Hamarosan otthon kezdtük magunkat érezni. Tíznapos ott-tartózkodásunk során gondoskodtak arról, bárhol is vetődöttünk, hogy gondtalanul szívhattuk magunkba az ország tájainak szépségeit, megismerhessük látványosságait, történelmi, nemzeti emlékeit, a norvég nemzeti karakter legjellegzetesebb vonásait.

Oslo, a főváros éppoly egyedi, különleges és változatos, mint az ország maga. Melyik más fővárosban tudná az ember ugyanazon napon megcsodálni a szinte teljesen vad természetet és a világhírű Edvard Munch művészetét? Vagy hol lehet egy buzgó bevásárló napot egy szikla-parti fürdőzéssel folytatni és egy idilli fjordbeli hajózással lezárni? Van-e főváros, melynek határain belül együtt találhatók mezőgazdaság, erdőgazdaság, halászat, bankélet, ipar, kultúra és éjszakai élet? Oslo 459 ezer lakosával a kisebb fővárosok közé tartozik, de gazdagabb és sokrétűbb, mint ahogy ezt az ember a népesség számából várhatná. Több mint 60 galéria, gyűjtemények, múzeumok tekintélyes száma várja a látogatót.

Sétát téve a Bygdøy félszigeten viking hajók, a From sarkkutató és a RA II. ejtettek minket is ámulatba. Megtekinttük a világhírű Holmenkollen síugróáncot, a nagyszerű Vigeland-parkot, a tiszteletreméltó Akershus, a szerénységével hivatkozó Parlamentet, a gondolatébresztő norvég falumúzeumot, a királyi palotát, az egyetemet, színházakat és sok más.

Találkoztunk a város polgáiraival egy kedélyes város-sétán a Karl Johan utcán, hallgattunk koncertet az Oslo-i Filharmonikusok előadásában, s jó magyar módra végignéztük, hogy hol, mit, mennyiért lehet vásárolni. Vendéglátóink joggal büszkélkedve bemutatnak néhány postai intézményt is. Az oslói Postgiro — és Postterminál a gépesítés, a technológia és a szó-

ciális létesítmények mintapéldája. Az ország postaformagalmának fele ide koncentráldódik, annak ellenére, hogy területi illetékessége az ország területének mindössze fél százalékára korlátozódik. A levél-, csomag- és pénzküldeményeket feldolgozó „gyár” az általam eddig ismert legmagasabb fokú technikával ellátott irányítóközpont.

Postás kollégáink készségesen elégitették ki kíváncsiságunkat a technika és technológia, a munkaerő- és bér-gazdálkodás, a szociális ellátás és a szakszervezet-szakma kapcsolatára vonatkozó kérdéseinkre adott válaszaikkal.

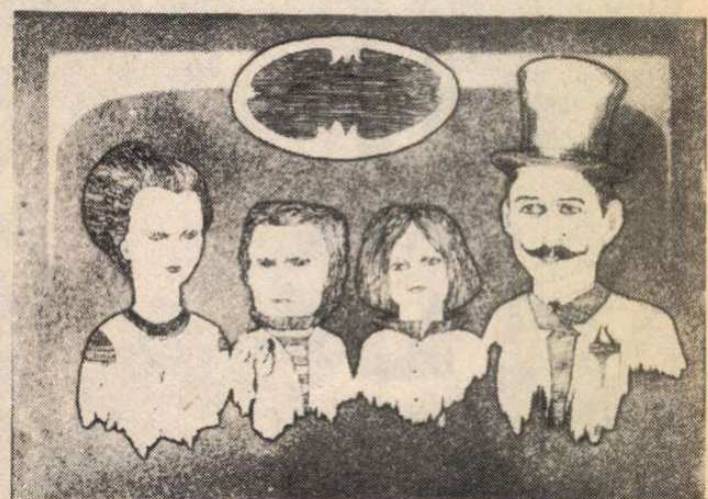
A tenger és természet káprázata Norvégiában valóság. A fjordvidék bükörébe vonzott mindannyiunkat. A félelmetesen fenséges birodalom örökre változó hangulatával mindenki másképpen hat, mindenki számára más és más a mondanivalója. Számomra valamennyi emlék a szépség, a nyugalom, a háborítatlan csend élményét idézi, akár kellemes társaságban egy csésze jó kávéval a kézben, akár a drammen kiránduláson vagy esti halászhajóprogramon, netán egy hatalmas sziklán egyedül üldögélve szereztem azokat. A táj békéje emlékeim közül az egyik legmaradandóbb.

És végül a természet alkotta legnagyobb csodáról, az emberről. A vikingek utódainak elére szorosan ölelkezve a földdel, az éggel és a vízzel. A természettel vívott küzdelemben az ember oldalán álló döntő tényező: a barátság, a kemény munka és a szilárd kitartás. A norvég nemzeti karakter legjellegzetesebb vonásai: a kötelességtudat, segítőkészség, az egyén jogainak elismerése.

Barátaink a népek nemzetközi postás családjában testvéreink lettek, akikkel a búcsú estéjén együtt ünnepeltük nemzeti hagyományok szerint a fellebbanó máglyák fényénél Szent Iván napját. És mire a parázs végleg elhamvadt, másnap, csodálhatként búcsúztunk norvég kollégáinktól.

Viszontlátásra Norvégia, viszontlátásra barátaink Budapestén!

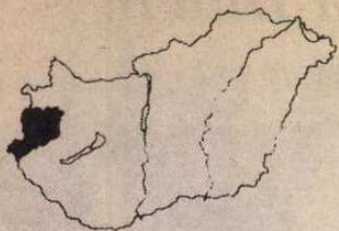
Kövesdi Ferencné

IDEGEN A CSALÁDBAN

Z. Kovács József rézkarca

Sindulár Anna

Látogatóban Vas megyében

Hogyan érvényesül az együttes határozatok nyomán a munkahelyi demokrácia

Hogyan fejlődött, változott a munkahelyi demokrácia az elmúlt időszakban? Milyen változást hozott az 1982 végén megjelent Mt-SZOT együttes határozat (közismert nevén: az 1049-es)? Miként érvényesülnek a szakszervezeti jogok Vas megye székhelyén, Szombathelyen, a kisvárosokban, a falvakban? Ezekre a kérdésekre kerestünk választ két napos Vas megyei utunk során.

Szombathely

Az 1-es hivatalban elsőként Péntek Kálmán hivatalvezető és Buza Pálné szb-titkárral beszélgettünk a 270 fős hivatal gondjairól, eredményeiről, az alapszervezet tevékenységéről.

— Mi csak a kibővített szb-ülés fogalmát ismerjük — mondja Buzáné. — Minden megbeszélésünkre meghívjuk a 10 bizalmi is. Mivel az egész szakszervezeti mozgalomban a bizalmi jog- és hatásköre a legszélesebb, szükségünk van véleményükre, állásfoglalásaikra. Emellett így „egyenest” kapjuk, s adjuk az információkat, a véleményeket.

— Legutóbb a tervtárgyaláson voltak vitáink — kapcsolódik a beszélgetésbe a hivatalvezető. E vitáink érdemibek is lehetnének, ha nem májusban kapnánk meg a tervszámokat. Igaz ugyan, hogy például brigádvezetői tanácskozáson az előterveket is véleményezzük, de az még csak tervezet. Az elmúlt évben is gondunk volt a tervszámokkal, észrevételeztük, hogy hivatalunk feszített, teljesíthetetlen tervet kapott. Mivel dolgozók érdekeiben elsősorban saját osztályuk, részlegük tevékenységét ismerik, főleg a rájuk lebontott tervet vitatják meg. Ezeket azután összesítjük, s így küldjük meg az igazgatóságnak.

— Hogyan történik és kikre terjed ki a vezetők évenkénti véleményezése?

— Hivatalunkban ez ideig a vezetők és helyetteseinek a munkájáról mondtunk minden évben véleményt. Ezt most az osztályvezetőkre is kiterjesztettük. Ezt valóban jó dolognak tartjuk, hiszen közvetlen vezetőnk működése napi munkánkat, a munkahelyi légkört is erősen befolyásolja.

— Nagyon kell vigyáznunk, hogy a vezetők véleményezésének alapja mindig a végzett munka legyen, s ne csapjon át minősítésbe.

— Az évenkénti véleményezés hasznos nekünk vezetőknek is, hiszen ez tevékenységünk egyfajta kontrollja. Megmondom azonban azt is, hogy ennek a véleményezésnek a jó része nem hat az újdonság erejével, hiszen az üzemi négyeszőg megbeszélésein munkatársaim évközben is rendszeresen elmondják véleményüket. Az évenkénti véleményezés nagy előnye, hogy az egész tagság előtt, nyilvánosan mondják el a véleményüket, s az igényeket. Lehet, hogy szerencsés helyzetben vagyunk, de én mindig érzem a segítőkészéretet, az előrelépés, a fejlődés igényét.

Ezt követően bizalmiakkal beszélgettünk. Kirchmayer

Zoltánné a távbeszélősök, Nagy Sándorné a hírlapokos képviselőtől mondta el, hogy a bizalmi önmaga nem alkothat véleményt, csak a csoportjára támaszkodva a többségi akaratot képviselheti. Például a béremelést is megbeszéljük egymással, s ki is értékeli személynél szólóan, a szakszervezetekkel együtt.

Mivel mindkettőjüknek nagy bizalmi csoportjuk van, a munkát megosztják a helyettessel, hiszen egyedül nem győznék.

— Mindkét csoportnál erős a gazdálkodást segítő tevékenység is. Mi, távbeszélősök felvettük a kapcsolatot a nagyobb vállalatokkal, hogy hol és milyen új beruházás lesz, vagy milyen jelentősebb esemény, rendezvény várható. A hírlapokos az új üzemekkel, lakótelepekkel teremtenek kapcsolatot, hogy hol és milyen újságot lehet indítani. Már több esetben javasoltuk a kézbesítési módosítását az egyenletesebb terhelés céljából. Vagy például Álföldön a nyilvános távhívó álmomást javaslatunkra helyezték át jóval forgalmasabb helyre.

— De nemcsak munkaidőben vagyunk együtt. Az elmúlt évben hivatalunk különböző csoportjai 17 helyen voltak kirándulni. Ugyancsak jól sikerült a szakszervezeti napok rendezvénysorozata, amely 3 napig tartott — mondja befejezősül az szb-titkár.

Amivel az 1-es hivatalban befejeztük, azzal kezdtük a 2-esben: a szakszervezeti nap.

Abért László hivatalvezető — aki régebben hosszú ideig volt szb-titkár — tájékoztatása szerint a közelmúltban tartották meg a Vas megyei szakszervezeti napokat a Remix gyárban.

— Ezen hivatalunkból is részt vettünk néhányan. A tanácskozás igen hasznos volt, hiszen a munkahelyi demokrácia érvényesüléséről volt szó, az 1049-es határozat tükrében. Az előadótól az elméleten kívül praktikus gyakorlati tanácsokat is kaptunk. Ezenkívül más terület gazdasági vezetőivel és bizalmiakkal véleményt cserélhettünk az elért eredményekről, a tennivalókról.

— Ha a különböző üzemi demokratikus fórumok nem volna, akkor az általunk elért gazdasági és kulturális eredmények nem lennének ilyen szépek. Ezeket nem lehet csupán postai szabályzatokkal, utasításokkal elérni.

— Lehet, hogy szerencsés helyzetben vagyunk, de én mindig érzem a segítőkészéretet, az előrelépés, a fejlődés igényét.

Ezt követően bizalmiakkal beszélgettünk. Kirchmayer

kulő gondolkodásmód, a nevelés is. (Az elmúlt évben 23-an jártak állami iskolába, vagy ML középiskolába, illetve egyetemre.)

— Azt azért nem értem, hogy a demokráciáról miért kell még mindig sokat beszélnünk. Miért nem természetes ez mindenki számára, hiszen az életünk része. Egyébként ha a gazdasági vezető szemével nézem, akkor is érdemes így dolgozni: megosztom a gondomat a dolgozókkal, s feltétlenül kapok javaslatokat, ötleteket, melyeket hasznosítani tudunk.

— A kölcsönös információhoz nagy segítség a jó bizalmi. Megfelelő információk nélkül viszont nem lehet jól dolgozni — kapcsolódik a beszélgetésbe Horváth Zoltán hivatalvezető-helyettes. Nem mondhatjuk, hogy minden rendben megy, de ma már a bizalmi szava és hatásköre van, nagyon is érdekli a tagságot, hogy ki a bizalmi. Lehetnének még harcosabbak, de hát nehezebb a helyzetük mint a szakszervezeteknek, hiszen ők nap mint nap a dolgozók között vannak. Úgy hiszem ez az alapkérdés, ahol jó a bizalmi, ott jó a szakszervezeti munka. Nekünk gazdasági vezetőknek a brigádvezetők mellett a bizalmiak az alappilléreink. S ezt ne vegye túlszám, vagy szólami, mert ez valóban így is van.

— Ma már nem a világot kell egy-egy bizalmi váltania, hiszen vége a hőskornak, de hogy dolgainkat minél jobban végezzük, ahhoz igenis tenni kell. S nem is keveset. Ma mások a feladatok, mások a körülmények.

— Azt is tudjuk, hogy nem minden bizalmi igazi partner még. De hát ehhez egy-két év nem is elég. Ez hosszabb folyamat, főleg most, hogy még nagyobb a hatáskör. Ez még keményebb, megfontoltabb munkát követel a szakszervezeti tisztségviselőktől.

— Egy ember, egy vezető önmagában nem tehet sokat. Kell a közös döntés, a kontroll, kellene a vélemények, hiszen senki sem csálhatatlan. Az is igaz viszont, hogy az első számú vezetőknél múlik nagyrészt, hogy egy hivatalnál van-e, lehet-e munkahelyi demokrácia. Nem jó vezető az, aki nem él ezzel a lehetőséggel. Enélkül csak rövid távú sikerekre számíthat.

— S amire mi még a felsoroltakon kívül különösen büszkék vagyunk: nálunk egyáltalán nincs létszámlálás, s ellenőrzés a fluktuáció is. Mi itt a pályaudvaron egymásra utaltabbak vagyunk az átlagnál. Egymás segítése, megbecsülése nélkül el sem képzelhető a munkánk. Ebből is fakad, hogy közelebb kerülünk egymáshoz.

— Azt hiszem, mindezek összefüggének a munkahelyi demokráciával. Ez és az állandó létszám összefügg, kölcsönhatásban állnak egymással — mondja végezve a hivatalvezető.

Ezt követően a szomszédos épületbe, a megyei távközlési üzembe látogatunk, ahol Szántó László üzemvezetővel, Balikó István szb-titkárral és két bizalmiakkal: Galambos Péterrel és Tóth Attilával beszélgettünk.

— Nálunk bizalmi testület működik — mondja az szb-titkár —, hiszen a 180 dolgozót a megye egész területéről kellene összehívni tanácskozássra, ami több okból is lehetetlen volna. Munkakörülményeink eleve meghatározták a testületi formát, s ez nálunk egyébként is jól bevált.

— Mi sem vagyunk mások, mint a forgalmi dolgozók, annak ellenére, hogy jó néhány más jellegű és különleges gondunk és feladatunk is van. Nálunk is vannak még szép számmal olyanok, akiknél a jogok és a kötelezettségek összhangja még — enyhén szólva — nem tökéletes. Jó néhányan vannak, akik csak a jogokkal vannak tisztában, s ennek nap mint nap hangot is adnak. (Érdekes, hogy ez fordítva sohasem fordul elő: mármint az, hogy valaki csak a kötelezettségeivel lenne tisztában. Vagy ez nem is érdekes? Ez így természetes?)

— Hogy kellőképpen tájékozódjunk, és erre támaszkodva tudjunk intézkedni, minden területi munkaerőkezelésre el kell mennie egy-egy gazdasági vezetőnek is, s tőlük öt napon belül választást várunk, hogy milyen választási váró felvetések, gondok merültek fel. A választ meg is adjuk, a szükséges intézkedéseket meg is tesszük. Az igazsághoz tartozik, ezt viszont a kedvező munkahelyi légkörrel magyarázom, hogy nem túl sűrűn kell ilyen indítékból intézkednünk.

— Egyébként — folytatja az üzemvezető — nem az a döntő, hogy megéri-e demokráciát módon vezetni. De ha csak ezt néznénk, akkor is azt mondtatjuk: megéri, hiszen megtérül. Kölcsönösen szükségünk van a tájékozottságra, nekünk pedig kell a közösség alkotó ereje, bölcsessége.

— Nálunk — s azt hiszem, ez nem hiba — a munkahelyi demokrácia nemcsak fórumok kérdése. Úgy érezzük, nem testületekben kell gondolkodni, hanem a tennivalókban, a tettekben.

— A tagság elégedett a bizalmiakkal munkájával?

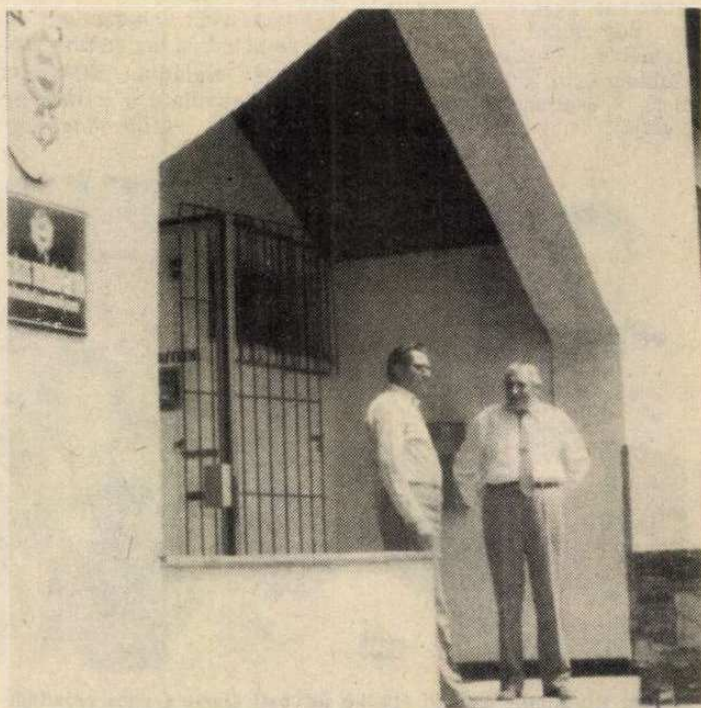
— Ha elégedettek, azt nem mondják, azt természetesnek veszik. De ha gondjuk van, azonnal úgy kezdik: miért választottunk meg, ha még egy beutalót sem tudsz elintézni. Szerintem azért a szakszervezeti munka több ennél. Ez is része, de nem itt kezdődik, vagy végződik. Nekünk legálább ilyen gondot okoz, hogy a változó munkahelyen és besorolásban dolgozókat még mindig nem tudjuk ellátni meleg étellel. Vagy, hogy a hálózatosok munkakörülményei még meglehetősen moszatok, vagy például az ösztönzőt nehezen fizetik ki, sokszor két-három hónapos késéssel kapjuk csak meg — mondja Galambos és Tóth szaktárs.

Utunk második napján a 64 kis- és középhivatal felőlől

Szombathelyi Jszb

területére utaztunk Pálffy Józseffel, a jszb titkárával. Tá-
jékoztatása szerint Velemtől
Felsőcsatárig és Vasvártól
Kőszegig több mint 300 szakszervezeti tag tartozik a területre.

Utazásunkat Kőszegen
kezdjük, eljutottunk Csepregre, Salköveskútra, Vassurányba, Toronyba, Felsőcsatára és Velembe. Az út folyamán végig érezhető volt a titkár és a tagok, bizalmiakkal közötti erős kapcsolat. Pálffy szaktárs mindenkit ismert, de ez nem is csoda, hiszen több mint három évtizede dolgozik a jszb területén, s azóta végez szakszervezeti munkát is. A hivatalokat rendszeresen látogatja, sokszor napokig úton van. Ha erre nincs módja, akkor távbeszélőn tartja a kapcsolatot

A tt-felelős és a jszb-titkár Felsőcsatár postahivatala előtt

az szb-tagokkal és a bizalmiakkal.

Kőszegen például elmondta, hogy szinte nap mint nap beszélnek a titkárral, s ha kell, személyesen is találkoznak. A hivatalnál a 9 fős szb-egység egyébként 2 tag van, akik minden lényeges dologról tudnak, és tájékoztathatják az ott dolgozókat.

Bérfeljesztésben a következő gyakorlat alakult ki. Vasvár és Kőszeg, a két IV. osztályú hivatal közvetlenül az igazgatóságtól kapja meg a bértomeget, s ezt osztják fel a hivatalon belül. A kishivatalok bérfeljesztéséről előzetesen a járási hivatal (Szombathely 1.) megyei előadója, a területi biztos és a jszb-titkár készíti személyekre szóló javaslatokat, ezeket aztán a bizalmiak véleményezik, s választadják meg esetenként. Mint mondják, ezzel a gyakorlattal a dolgozók meg vannak elégedve.

A csepregiek 14-en vannak, s mint bizalmiuk, Németh Gáborné és Doma Lajosné hivatalvezető mondja: Egy ilyen kis közösségben mindannyian tudjuk, ki, mit és mennyit tesz a köztért, dolgozóztársaiért. Mi az értekezletől függetlenül mindent megbeszélünk a tagokkal. Nap mint nap vitatkozunk, érvelünk, s értékelünk.

Egyik helyi (s gondolom, ez azért általános) gondjukba is beavattuk. Elmondták, hogy a pénzfelvevők kétszer egymás után kaptak béremelést, most éppen 350 forintot, ugyanakkor az egyesített felvevők nem kaptak. Az igazságtalanság azt kezdődik, hogy mivel három havonta „forognak” (ami előírás), mindegyikük elvégzi mind a két munkát, de béremelést csak az kapott, aki pénzfelvevőnek van besorolva.

Meglátogattuk a számvizsgáló bizottság elnökét is, aki a salköveskúti egyedülkezelő hivatalban dolgozik. 33 éves postai pályafutása alatt már sok mindent megért. 1949 óta tevékenykedik a szakszervezeti mozgalomban. Jelenleg fenti beosztásán kívül szakszervezeti szemináriumot is vezet.

— Egy ilyen kis, 550 lelket számláló faluban a postás minden, időnként még adócsökkentési ügyekben is eljár. A postás tulajdonképpen a születéstől a halálig elkíséri a lakosságot. Aki pedig tisztviselő, az gondját viseli munkatársainak is. S azt hiszem, ebben minden benne van.

— Egyébként a járásunk területén nincsen meglepetés-

szerű intézkedés, hiszen a tagokkal és a titkárral előre mindent megvitattunk, megbeszélünk — mondja Varga László, aki ezután elcsábított a szomszédos községbe, Vassurányba, ahol felesége a fiókpostá vezetője, s 11 környékbeli hivatal bizalmija. Mint elmondta — lehet, hogy nem szabályos, de igen hasznos —, együtt látják el a postát és a bizalmiságot is.

— Mind a 11 hivatal dolgozójának ismerjük a munkahelyi és szociális körülményeit. Véleményünket mindig figyelembe vesszük, akármivel is kapcsolatos. Nemcsak jutalomra, kitüntetésre javasolunk, hanem ha kell, elmarasztalásra is. Akin kell, segítünk, annak azért nagyobb örömmel, aki megérdemli, igaz, azt is elvárjuk, hogy jó munkájukkal válaszoljanak a segítségére.

A toronyi postahivatalban is találkoztunk bizalmiakkal, Molnár Károlynéval. Elmondta, hogy 7 kishivatal 25 dolgozója tartozik hozzá, s személyesen ismeri mindannyiukat. Ahhoz évközben nem jut el, azokat a nyári szabadsága alatt látogatja meg. Mint mondja, a tagok között már jóval nagyobb az érdeklődés a szakszervezeti munka iránt, már nagyon régen fordult elő, hogy a taggyűlés érdeklenségbe torkollott volna.

Utunk befejezésénél Felsőcsatára, a hárommentes (magyar, horvát, német), határ menti kis faluba utaztunk, Bosits Gusztávhoz, aki hosszú helybeli szolgálat után rendszerezett helyettesítést vállalt, de most éppen otthon helyettesített, abban a szép fekvésű községben, az izléses új postahivatalban.

— Amióta postás vagyok, azóta végzek szakszervezeti munkát is. Ennek immár 34-35 éve. Voltam már bizalmi, üdülési felelős, most a tt-felelős teendőket látom el. Titkárral, Pálffy Józseffel mindennapos a kapcsolatunk: az a 40-50 kilométer nem választhat el bennünket. Még az igazgatóság szellemi vetélkedőjén is egy csapatban versenyeztünk.

Közben a nagy hőségben is jöttek-mentek az ügyfelek, szólt a telefon. Ha horvátul szóltak Bosits szaktársához, úgy válaszolt, ha németül kellett megszólalnia, akkor se jött zavarba. (Az ilyen többnyelvű falu több nyelven beszélő postása ugyan miért is nem kap nyelvpótlékot?) Ez neki úgy volt természetes, magától értetődő.

Összegezhetők-e a kérdéseinkre kapott válaszok? Gondolom, igen. Akikkel beszélgettünk — úgy tűnt — színi a munkahelyi demokrácia lényegét. Hozzá mernek érzi a hivatal, az üzem, ezen keresztül az igazgatóság terveihez, munkahelyük teljesítményét, légkörét nemcsak munkájukkal, hanem véleményük nyilvánításával is egyeznek befolyásolni. Ebben egyaránt támaszkodhatnak a dolgozók álláspontra és a felsőbb vezetőknek, magának az igazgatóság vezetőjének a bizalmára.

Mezőfi László

A Varga házaspár és Buás Ottó kézbesítő Vassurány fiókpostá feljárata előtt

Lelkes utánpótlás, népszerű tömegsport

Javul a Postás Sport Egyesület mérlege

A PSE 1899. augusztus 15-én alakult, tehát hazánk sportegyesületeinek egyik veteránja. Az akkori alapító elnök, dr. Hennyei Vilmos mondotta, hogy „az állami alkalmazottak között a postánál működők végzik az egyik legnehezebb szolgálatot. Ilyen körülmények mellett kétszeresen van szükségünk a testet edző és a lelket üdítő sport művelésére.”

Úgy érzem, hogy a nyolcvannégy évvel ezelőtti felismerés ma is időszerű. Célunk ma is a postás dolgozók testvérségi lehetőségeinek kielégítése, és ez marad a jövőben is.

Közismert a sportnak, a testnevelésnek a sportember másmérete. Ezzel a lehetőséggel azonban helyesen kell élni, és ennek segítése a felad-

tunk. Mindennapi életünkben is tapasztalhatjuk, hogy azok az emberek, akik valamikor sportoltak, fizikai, egészségi és egyéb szempontokból is más emberek, másképpen állnak a feladatok megoldásához, mint elpuhult társaik.

A PSE azelőtt hazánk legjobb sportegyesületei közé számított. Most a második vonalba tartozik, az úgynevezett megkülönböztetett kezelt egyesületek közé. Ez a besorolás az egyetemes magyar sportban igen komoly rangot jelent. A tíz kiemelt egyesület közé azért nem tartozhatunk, mert feltételeink ezt nem teszik lehetővé. A megkülönböztetett kezelt egyesületek közé tartozás azonban nemcsak rangot jelent, hanem komoly kötelezettséggel is jár.

B kategóriás, női és férfi teke) B kategóriás. Ebben a kategóriába azokat az egyesületi szakosztályokat soroljuk, amelyekben a felkészítés megközelíti a nemzetközi középmezőny szintjének megfelelő követelményeket, továbbá kiemelkedik utánpótlás-nevelési tevékenysége, és sportolói eredményessége a hazai élvonalal szemben támogatott követelményeket kielégíti.

A C kategóriába azokat az egyesületi szakosztályokat soroljuk, amelyek az A és B kategória követelményeit nem elégítik ki, a felkészítés a hazai átlagos igényekhez igazodik, tevékenysége a tömeges utánpótlás-nevelés és a test-edzés feltételeinek felel meg. Ebben a kategóriába tartozik egyesületünk az atlétika, a kajak-kenu, a kerékpár, a női röplabda és a labdarúgás.

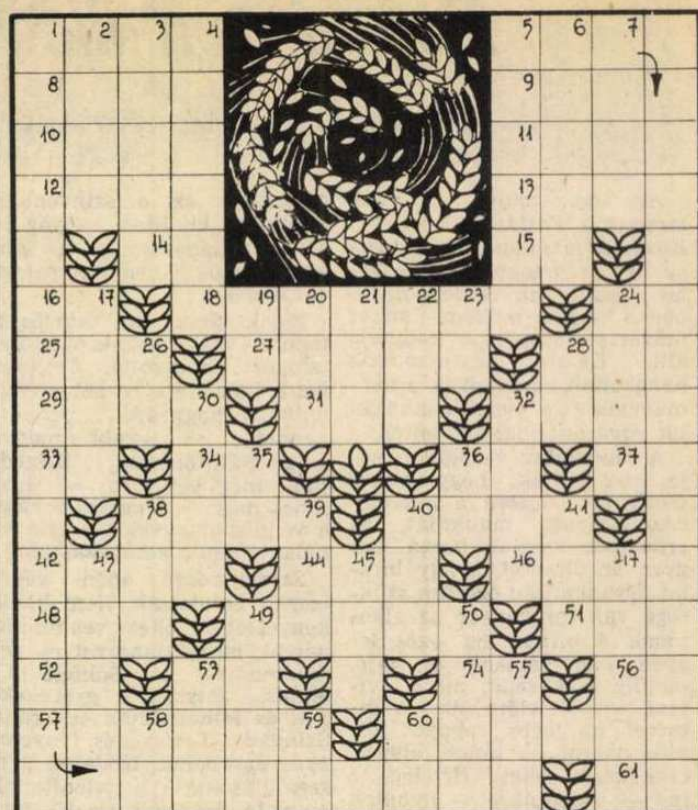
Az egyes szakosztályokban folyó munka és kategóriába való sorolásuk többé-kevésbé összhangban van. Ezzel nem szándékozunk a szakosztályok munkáját részletesen elemezni, a versenyzők által elért eredményeket felsorolni; ezt lapunk — sorra véte őket — folyamatosan megteszi. Inkább a szakosztályok zömére jellemző munkával, illetve a többeket érintő gondokkal foglalkozunk!

Az országos és a fővárosi sporthatóságok egyesületünk-től elvárják az utánpótlás nevelését. Ennek a követelménynek a PSE példásan megfelel. Vitathatatlanul igazolja ezt az állításunkat az ifjúsági tornánásznóink sok kiváló helyezése, a szakosztály sportiskolai működése és valóban élő férfi munkaközössége. A férfi asztaliteniszesezők különböző bajnokságokon 22 csapattal szerepeltek, s például NB II-es csapatunk csupa ifjúsági versenyzőből áll. Hasonló munka folyik a női asztaliteniszesezőknél is.

Bár a kézilabdás lányok a legutóbbi bajnokságban gyengéskén szerepeltek, a jövőre nézve reményt kelt az edzéseket rendszeresen látogató 100-120 tizenéves gyerek. Ugyancsak feledtetni próbálja a felnőtt csapat kudarcát az ifjúsági röplabdás lányok első helyezése.

A kajak-kenu-szakosztály munkájára rövidesen válogatott versenyzőket, olimpiikonokat ígér. Hasonló erőfeszítéseket tesz az egyesület azért is, hogy a kijelölt iskolákból a manapság kevésbé népszerű atlétika számára minél több tanulóat megnyerjen. S a felsorolás még mindig nem teljes.

Aratás

Július az aratás hónapja.

FÜGGŐLEGES

Keresztrejtvenyünkben egy szép Nagy László-versidézet található. „Hófehér ingben állok a nyár közepén. / Illatos földiken súlyos a kéve. / Dicsérni termést...” Folytatás a vízszintes 5. és a függőleges 1. szám alatt.

VÍZSZINTES

1. A napozók kedvence, 5. A versidézet első része, 8. Levesreggeli a katonaságnál, 9. Névelős jóvendő, 10. Nyaral, 11. Régi idők, 12. Hullámtörő, 13. A Dóra barát írója, 14. Töprengő, 15. Római szám, 16. Stráza, 18. Főúri lakhelyek, 24. Mutatózó, 25. Kártékony növényzet, 27. Sark, 28. Futómadár, 29. A II. világháborúban vált rettegetté, 31. Béke oroszul, 32. Itt németül (ford.), 33. Dupláza dunántúli város, 34. Puha fém, 36. Olasz folyó, 37. Szolmizációs hang, 38. Pozitív elektród, 40. Homokos part, 42. Város az NDK-ban, 44. Költemény, 46. Moszat, 48. Lángoló, 49. Nyári munkák, 51. Kedélytelen (ford.), 52. Szintén ne, 53. Büntetését tölti, 54. Francia névelő, 56. ...a fekete lovas, 57. Névelős nevelő, 60. Töltény, 61. Kétféle mássalhangzó.

1. A versidézet második része, 2. Ismerettel rendelkező, 3. Alakulóban levő, 4. Vágta, 5. Új-Zéland őslakossága, 6. Dunántúli lakos (8400), 7. Jó angolul, 17. Szovjet vadászgép volt, 19. Hírügynökség, 20. Kacat, 21. Női, férfi becenév, 22. A Tisza mellékvize, 23. Kertészművel, 24. Petrovics, 26. Mesefilm (ford.), 28. Etet azonos hangzói, 30. ... Lisa, 32. Francia dzsessz-zongorista személyneve, 35. Idegen tagadás, 36. Görög betű, 38. Névelős nem, 39. Ókori görög törzs, 40. Régi úrmérték, 41. Szilárd anyagot lazává tesz, 43. Tűzre teszi, 45. Német névelő, 47. Járművezetővel kapcsolatos, sok bajt okozó ige, 49. Szégyenit, 50. Fűtőanyag, 53. Fiatal nőstény szarvas, 55. Komárom megyei község, 58. Juttat, 59. Rénium, 60. Mássalhangzó kiejtve.

— Bánhidai —

Beküldési határidő: augusztus 10.

Előző rejtvenyünk helyes megfejtése: Taliándörögd, Bell, UIT, Morse, HTI, Telstar. Könyvtulajdonosok nyertek: Balogh Tibor (Szolnok), Csikos Antalné (Szatmár), Darab Károly (Rózsaszentmárton), Nagy Imre (Kisújszállás), Váradi Erzsébet (Kisújszállás).

Javuló körülmények

Sportszer-ellátottságunk ma már megfelelő, és gazdálkodásunk tavaly óta kiegyensúlyozottá vált. A bizonyítati fegyver megújult. Ezeket az eredményeket nagymértékben elősegítette a Postások Szakszervezetével, a Posta-vezérigazgatósággal, és a BTSH-val tavaly októberben megkötött bázisszerződés megállapodás.

Létesítményeink aránylag jók. Vannak gondjaink, de bízunk abban, hogy ezeket rövidesen sikerül megoldanunk. Ilyen például az atlétikai és a kis labdarúgópályák salakborításának felújítása. Ezek már annyira elhasználódtak, hogy

gyakori sérüléseket okoznak. Tekepályánkat műanyagborítással kell ellátni, mert a szakszövetség jövőre már nem engedélyezi NB I-es versenyek rendezését bitumenes pályán. Az eredményesebb sportmunka a tornatermekben is szükségessé tette bizonyos átalakításokat. Ezek azonban költségesek voltak miatt ebben az évben valószínűleg elmaradnak.

Egyesületünk vezetősége nagy gondot fordított arra, hogy az egyes szakosztályokat jól képzett edzőkkel ellássa. Ez az igyekezetünk — véleményem szerint — sikerrel járt.

Tömegsport-rendezvények

Jelentős feladatunk a versenysport mellett a postás dolgozók tömegsport-igényeinek kielégítése. Ennek viszont szép hagyományai vannak. Hogy mást ne említsék, 25 évvel ezelőtti alkalommal meg a Társasági Tömegsport Bizottság.

A versenyformákat igyekeztünk beilleszteni a munkahelyi olimpia mozgalomba. Atlétikában, asztaliteniszben, evezésben, kézilabdában, labdarúgásban, röplabdában, sakkban, tekében rendezünk versenyeket. Tömegsport-mozgalom országosan is élen jár. Ezzel kapcsolatban néhány múlt évi adat: atlétikában 1148-an léptek pályára, evezésben 808-an szálltak vízre; az asztaliteniszesezők 59, a labdarúgók 72, a röplabdázók 10, a sakkozók 23, a tekézők pedig 26 csapattal szerepeltek versenyeken. Ez is azt bizonyítja, hogy igen nagy a testnevelési iránti igény.

A rendszeres üzemi bajnokságokon kívül szakszervezetünk irányításával minden évben postás sportnapokat rendezünk. Ezek a megmozdulásokon 800-1000 dolgozó szokott részt venni. A postás sportnapok versenyszámai hangulatos családi kulturális és sportvetélkedők teszik szí-

nesebbé, s tavaly óta kibővültek a vízitelep rendezvényeivel. A tavalyi balszerencsésen sikerült időjárás ellenére is nagy sikerűk volt.

Ugyancsak népszerűek az országos postás természetbúvár-találkozókat. Ezeket évente két-két területi szakszervezeti bizottság rendezi — „telt házzal”. Az idei, három napra tervezett találkozóhoz 610 résztvevő vár.

A budapesti lakóhelyi sporttáboron a XIV. kerület már harmadik éve az első helyet szerezte meg. Ehhez együjtött nagy segítséget nyújtott. A zuglóiak sportolási igényeinek kielégítéséhez a PSE nagymértékben hozzájárult azzal, hogy bekapcsolódott a „nyitott pálya”-akcióba. A tapasztalat szerint a környék lakossága — főleg az iskolák — él is a lehetőséggel.

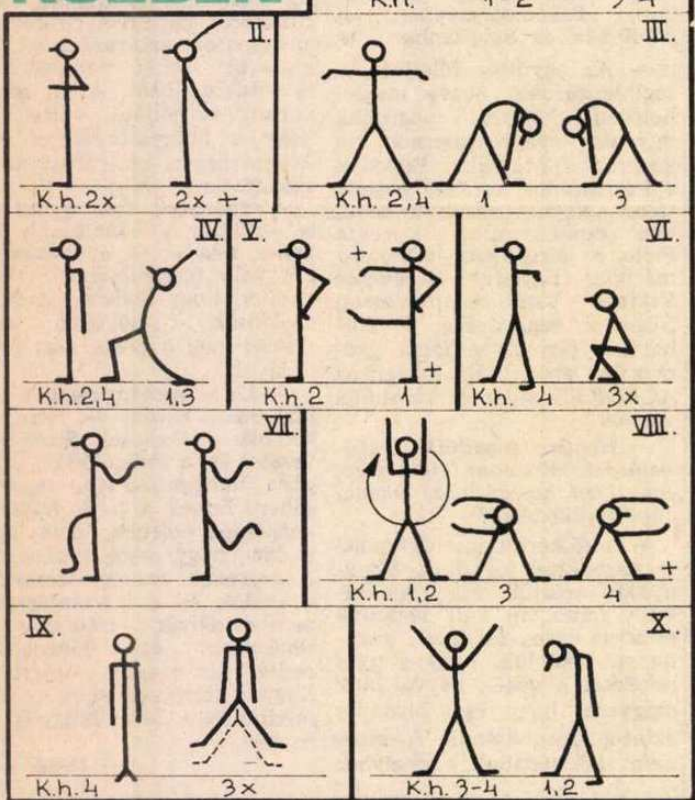
Célunk az, hogy az eddig elért eredményeket megtartsuk, sőt bizonyos mértékben javítsuk is. Ennek a feltételei megvannak. Biztosítékot nyújt ehhez a Postások Szakszervezetének, a Posta-vezérigazgatóságnak és a kerületi testnevelési és sportfelügyelőségnek eddigi és a jövőre nézve kilátásba helyezett támogatása.

Dr. Ligetfalvi Sándor

POSTÁS DOLGOZÓ

a Postások Szakszervezetének lapja
Szerkesztőség: Budapest XIV., Cházár András u. 13.
Postacím: Budapest, postafiók 14. 1406
Felelős szerkesztő: BENDA ISTVÁN
Telefon: 428-777
Kiadja a Népszava Lap- és Könyvkiadó
Budapest XIII., Váci út 73. Telefon: 497-950
Levél cím: Budapest, postafiók 43. 1553
Egyzámalszám: MNB 215-51 628
Felelős kiadó: DR. JÁNDEK GÉZA igazgató
Előfizetési díj egy évre: 18 Ft
83-3247, Szikra Lapnyomda, Budapest
Felelős vezető: CSÖNDES ZOLTÁN vezérigazgató
ISSN 0230-3701

TORNA MUNKA KÖZBEN

1. Kiindulólóhelyzet: alapállás. 1-2. ütem: páros lábon szökdelés előre. 3-4. ütem: Ellenkező irányba.

2. Kiindulólóhelyzet: szögállás, kéz a mell előtt. 1-2. ütem: Karhúzás hátra kétszer. 3-4. ütem: bal kar lendítése magasra, jobb kar lendítése mélytartásba, karhúzás kétszer. 5-6. ütem: karhúzás hátra kétszer. 7-8. ütem: bal kar lendítése mély-, jobb kar lendítése magastartásba, karhúzás kétszer.

3. Kiindulólóhelyzet: terpeszállás, kar oldalsó középtartásban. 1. ütem: balra törzsfordításban hajlítás előre, a bal boka érintésével. 2. ütem: kiindulólóhelyzet. 3. ütem: jobbra törzsfordításban hajlítás előre, a jobb boka érintésével. 4. ütem: kiindulólóhelyzet.

4. Kiindulólóhelyzet: alapállás. 1. ütem: bal támadóállás, karlendítéssel előre magastartásba, törzshajlítás hátra. 2. ütem: alapállás. 3. ütem: jobb támadóállás, karlendítéssel előre magastartásba, törzshajlítás hátra. 4. ütem: kiindulólóhelyzet.

5. Kiindulólóhelyzet: szögállás, kar oldalsó középtartásban. 1. ütem: bal láb és jobb kar lendítése előre, lábujjal

tenyerérintés. 2. ütem: kiindulólóhelyzet. 3. ütem: jobb láb és bal kar lendítése előre, lábujjal tenyerérintés. 4. ütem: kiindulólóhelyzet.

6. Kiindulólóhelyzet: terpeszállás, kar oldalsó középtartásban. 1-3. ütem: ugrás guggoló-támaszba, térdugózás háromszor. 4. ütem: kiindulólóhelyzet.

7. Kiindulólóhelyzet: szögállás, kar oldalt a test mellett. 1. ütem: elernyesztett izmokkal lábtengetés, előre, hátra. 2. ütem: kiindulólóhelyzet. 3. ütem: ellenkező lábbal is. 4. ütem: alapállás.

8. Kiindulólóhelyzet: terpeszállás, kéz magastartásban. 1-2. ütem: karkörzés balra kétszer. 3-4. ütem: térdsdöntés előre, törzsforgatással kaszáls a jobbra-balra.

9. Kiindulólóhelyzet: alapállás. 1-3. ütem: szökdelés háromszor fokozatos lábterpesztéssel. 4. ütem: kiindulólóhelyzet.

10. Kiindulólóhelyzet: terpeszállás, kar oldalsó részűs magastartásban. 1-2. ütem: karleengedés oldalt mélytartásba, nyakhajlítás előre kilégzéssel. 3-4. ütem: karemelés oldalt kiindulólóhelyzetbe kilégzéssel.

Osztie Géza